

ТЯНІК

(17.) listopad 2025

Editorial:

(17.) LISTOPAD 2025

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,

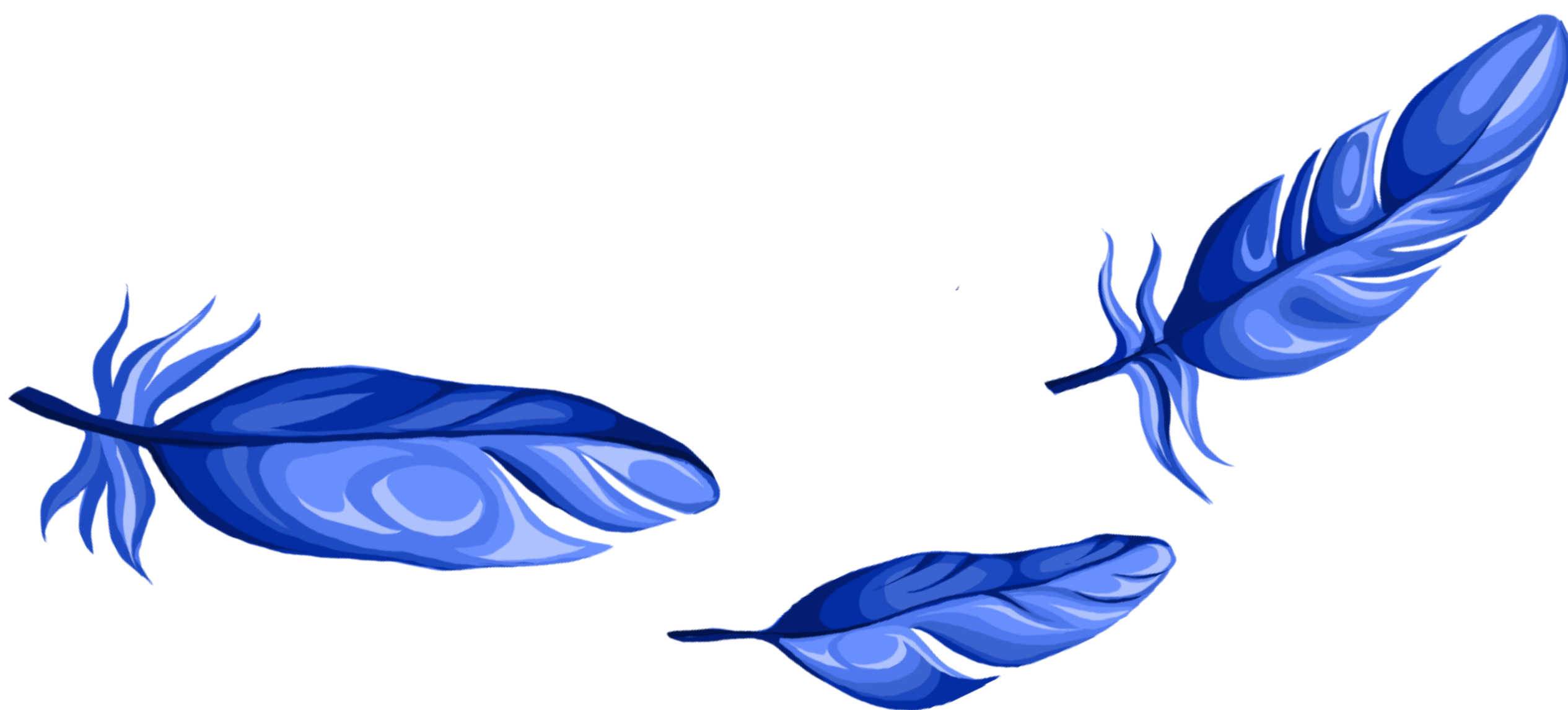
srdečně vás poprvé zdravím ze své zbrusu nové, velevážené pozice šéfredaktora Truňku. Především bych chtěl přivítat ty z vás, kteří se na naší škole teprve zabydlujete a právě máte v ruce svůj první zakoupený papírový kousek historie nejkrásnějšího gymnázia v celém Uherském Hradišti. Vřele doufám, že vás dokáže oslovit a třeba i nadchnout k pořízení příštích výtisků či dokonce k budoucím vlastním příspěvkům.

Pár týdnů máme za sebou volby do sněmovny, které spoustu z nás nenadchly, ale zároveň přinesly spoustu pozitiv, jako historicky nejvyšší zastoupení žen a mladých do 30 let. A důležité je si uvědomit, že naše každodenní životy se kvůli jejich výsledku vůbec nezmění. Zrovna tak s příchodem vás, milí noví čtenáři, a vašich spolužáků do úvodních ročníků zůstává škola taková, jaká byla dřív. Párky v bufetu stále stojí pětadvacet korun, na obědech se nadále vesele předbíhá a pořád se na vás jednou za čas ve vestibulu zaculí čerstvé vydání Truňku, stejného jako vždycky, jen tentokrát zase s novými tvářemi.

Během léta a začátku školního roku neprošlo změnou pouze místo šéfredaktora, ale rovněž – a to především – celá redakce. To je také důvodem absence zářijového čísla, v jehož vytvoření jsem dlouho tajně doufal, ale účast na první organizační schůzce mě rychle vrátila do reality. Zoufalý počet čtyř odvážlivců se bohudík na dalším setkání neopakoval, a když jsme navíc v polovině října uspořádali otevřený „čajový dýchánek s Truňkem“, bylo jasné, že nadšených přispěvatelů stále přibývá.

A tak se prvním dílem z velké části obnovené redakce letos stává jakési „speciální vydání“, které zároveň slouží jako médium možné pořádit na akcích souvisejících se 17. listopadem, a je tedy spojením konceptu pro tento účel tvořených Mírových novin a klasického Truňku, takového, jaký všichni milujeme a jaký snad i budoucí studenti stále milovat budou. Ducha Mírových novin můžeme cítit ve více politicky zaměřených tématech, které toto vydání nabízí a kterými se snaží hlouběji zaměřit na momentálně rezonující problémy moderního světa.

Ať jste si tedy toto speciální číslo Truňku – tedy nejlepšího časopisu, který na GUH letos máme – vyzvedli ve vestibulu našeho ústavu, na Míru nebo Portálu, či jste k němu jakýmkoli způsobem přišli kdekoli jinde, dovoluji vám popřát nejen co nejpříjemnější a ničím nerušené čtení, ale opožděně také co nejvíce úspěchů, krásných chvil a zážitků, a hlavně klidu a pohody po celý letošní školní rok.

Vojtěch Večerka, **šéfredaktor**

Uherské Hradiště

sedmnáctý listopad

12.-16. 11. 2025

Den (dnešního) boje za svobodu a demokracii
a Mezinárodní den studentstva v Uherském Hradišti

Středa **12. 11.**

HUB 123 – 18.00

Projekce filmu *Pachová stopa* (78 min., 2024)

Hosté: režisérka Zuzana Piussi, novinářky Christienne Havranová,
Adéla Jelínková; Moderuje Jan Gogola ml. a Florián Pavelka

Čtvrtek **13. 11.**

Volná zábava

Pátek **14. 11.**

Cafe Portal – 17.00, repríza 19.00

Studentské divadelní představení

Václav Havel: Audience (rež. Jan J. Šipka, hrají: Alex Dufek, Jiří Tillich)

Vstupné – 50 Kč

Sobota **15. 11.**

Skautská klubovna U Moravy – 16.30

Dobročinný bazárek, debata o (ne)angažovanosti skautingu;
Moderuje Štěpán Psoška; Zpívání a opékání u ohně.

Neděle **16. 11.**

Klub Mír – 18.30

Slovácký orchestr mladých & sólisté (diriguje Jiří Pospíchal);

Alois Göbel; Gravel on the graves; Tombola; Projev k národu & hosté;

Afterparty: Sirkin, NaRapBob, Serb686 a retro party

Základní vstupné – 250 Kč / studenti, senioři, ZP – 150 Kč

OBSAH

(17.) listopad 2025

8 Virální politika
nebo politický virál?
Tomáš Peterek

---

30 AI art (všechno,
jenom ne AI art)
Barbora Kaňovská

---

11 Jak v Německu
(ne)vyřešili otázku
transgender práv
Barbora Kaňovská

---

33 Pexeso
Natálie Krutá

---

14 Truňk se
představuje

---

37 Krátký a negativní
text o Temu
Anonym

---

18 "Vytvořen chudými,
ukraden bohatými"
Vojtěch Večerka

---

38 Recenzní okénko
Sabina Petrů,
Vojtěch Večerka

---

23 Hádej kdo
Milan Andrýsek

---

45 Několik zajímavých
kněží
Jiří Tillich

---

28 Hudební rubrika

---

52 *Tvorba!*

Virální politika nebo politický virál?

Máme už nějaký čas po volbách do Poslanecké sněmovny, předvolební období, letos tedy dost emotivní a vypjaté, je za námi. Česká politika a její fungování je taková horská dráha, docela srovnatelná s výkony některých nejmenovaných týmů v domácím i zahraničním fotbale. Ve chvíli, kdy už máme pocit, že se to trochu lepší, přijde strmý sjezd směrem dolů a naši soupeři mají větší a ostřejší tah na branku. Někteří to snesou líp, někteří ne, s tím už se každý vyrovná jinak. Tak je to i s politickou satirou, o kterou ani letos nouze nebyla. Často se o ni postarali i samotní politici, takže časem nám možná některé hlášky zlidoví, kdo ví.

Když už je člověk ale vídá na internetu v televizi každý den, občas si vzpomene na podobné tragikomické (nebo jen tragické či jen komické, to je asi jedno) virální klenoty českého internetu a začnou mu je připomínat.

STAČILO! – paní, co má právo sedět

„Já mám právo sedět! Ta ... tady nebude sedět s tím kufrem.“ Ano, ta podobnost plamennosti slovních výlevů je čistě náhodná. Všichni se proti ní spikli, je to komplot a tomu chce říct jasné a důrazné STAČILO!!! (prý se říká, že čím víc vykřičníků, tím víc Stačilo 😊). Silná slova, ale skutek tak trochu utek, paní Julča ani soudružka K. nijak dál situaci neřešily, dobře jim tak.

SPOLU – bába pod kořenem

Všechno to začalo tak nevinně. Paní Zdena si vyrazila s přáteli na chatu, koaliční strany SPOLU spolu vyrazily na čtyři roky vládnout. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se něco mělo stát (a už vůbec ne ve vzdálené divočině). Po pár metrech se to však změnilo v boj o holý život. Zaklínění se do bludného bitcoinového kořene však nečekal nikdo, a proto to bez povšimnutí nezůstalo.

P.S. ohromnou radost mi udělalo, že paní Zdena je členkou jedné ze stran této koalice 😊.

Motoristé sobě – Svatba Jiřího Káry

Jo, toto je něco. Prstýnek, na který je třeba přísahat, je ztracen poměrně hned. Hlavně, že místo piva máme turka. Rychlost jim není cizí, takže se výjimečně nezpozdlili ani o čtyři minuty. Zamávat cestou z Bruselu už se nesmí, vyletěli totiž jak namydlený blesk. Ještěže dostali první a poslední varování. Na otázku, jestli zítra vyplave nějaká další kauza, je mi zodpovězeno pořádným samozřejmým souhlasem z celého srdce.

ANO – Rozhovor Standy Řezáče

„Gut rejs tudej, mauntins veri gut.“ Podle angličtiny prý poznáš kvalitu. Tohle je konečně pořádná strana, která přesně koreluje se zimním počasím. Jednou tak, podruhé onak, jindy je to zase „zkusit šušň“. Názorově konzistentní jak rtuť v teploměru pod stupněm nula, ale zkuste říct něco špatného. To nejde, strana, kterou volí třetina voličů, přece nemůže být horší než Standova angličtina.

SPD – slovenský řidič Felicie

„Ja z kady paru zoberiem, ja už nestačim.“ „Viditě, je tam nula celých nula celých nula nula.“ Ano, ani policajti, ani Brusel nám nedají chvílku pokoj. To je strašné. Ty cizince v těch Fordech tady nikdo nestaví. Pojdme vypsát referendum, aby naše české (nebo slovenské, to je jedno) občany nechal ten zlý Brusel na pokoji. Pojdme do toho naplno, do všech krajů, na východ třeba ještě dál...

Piráti – „vy jste si to vymačkal, vás zbiju ještě“

Vymačkat se dá ledacos. Čtrnáct poslanců navíc, dvě stě tisíc nových bytů, dost možná cokoliv. Ale nebylo by lepší mačkat digitálně? Nevím, asi to chce představit nový a lepší plán.

Starostové – „MOMENT!!!“

Diskuse s odpůrci, ideálně bez cenzury a v nových kalhotách, nemůže řídit jen tak někdo. Chce to odvalu a vlastní identitu, jindy dobře zašifrovaný telefon nebo aspoň funkční dozimetr. Když už jde však do tuhého, je třeba se umět ozvat svým hlasitým: „MOMENT“.

P.S. pokud vás naštválo, že je zde vaše oblíbená strana popsána tak, jak popsána je, s tím vám bohužel asi nepomůžu. Jestli to berete vážně jako index lidského rozvoje na Šalamounových ostrovech, zkuste si to přečíst ještě jednou. A pak ještě, a ještě... dokud vám nedojde, že to je recese 😊.

Tomáš Peterek

Jak v Německu (ne)vyřešili otázku transgender práv

Jedna z (upřímně překvapivě mnoha) dobrých věcí, které mi dalo do života DSD, je povědomí o spoustě společenských problémů, o kterých bych se jinak nejspíš nedozvěděla. A jeden z nich je právě i tématem tohoto článku, a to konkrétně relativně nový zákon o právech transgender lidí, který byl vydán v Německu 1. listopadu 2024.

V Německu sice už dřív zákon, který měl tuto funkci zastupovat (TSG), byl, ten byl ale výrazně zastaralý a poměrně ponižující. Aby si změnil člověk pohlaví, musel podle něj dostat soudní posudek, že je opravdu transgender, což je samozřejmě hloupost. A zároveň nebyla pod TSG změna pohlaví zrovna levná záležitost. Vláda tedy vydala nový zákon – tzv. Selbstbestimmungsgesets (SBGG) neboli zákon o sebeurčení, který v kostce funguje tak, že stačí, aby člověk přišel na matriční soud, podal žádost o změnu pohlaví (a případně jména) a počkal tři měsíce. Potom se žádost zpracuje a pohlaví člověka se legálně změní.

Celý zákon je, podle mě, nadpoloviční většiny Němců a spousty lidí celkově, koncipovaný poměrně dobře. Výrazně se zaměřuje na svobodu identity a snaží se transgender lidem dát co největší volnost, což je fantastická zpráva. V zákonu jsou sice rozhodně i kontroverzní pasáže, jako například to, že za dítě do pěti let mohou tuto žádost podat rodiče (bez souhlasu dítěte) nebo že si mladiství ve věku mezi 14 a 17 lety žádost podávají sami (byť se souhlasem rodičů), ale každopádně je to rozhodně krok správným směrem, řekla bych.

Jediný problém (dá-li se to tak nazvat) je to, že podle SBGG není možné rozlišit, jestli se člověk snaží změnit si pohlaví, protože se tak opravdu cítí. Osobně jsem si myslela, že to nemůže být problém, vzhledem k tomu, že musí dospělý člověk čekat rok, než si může pohlaví a jméno změnit znovu, a vzhledem k tomu, že jsem jednoduše nechápala, jaký jiný důvod by k tomu mohl někdo mít.

Tu ovšem vstupuje do hry neonacistka Marla-Svenja Lieblich (dřív Sven Lieblich), která si nechala legálně změnit jméno a pohlaví na ženské, přestože dřív prohlašovala, že jsou trans lidé “parazité společnosti”. S největší pravděpodobností to byla jen provokace – Marla je jedna z nejprominentnějších postav německé extrémní pravicové scény a je silně nepravděpodobné, že by vzhledem ke svým předešlým (a následným) názorům tak rychle a bez popudu svůj postoj k transgender lidem změnila. Každopádně to, že si Marla (budu jí nadále říkat “ona”, jelikož je to její legální pohlaví a já nemíním kohokoliv misgenderovat :)) změnila pohlaví, by problém sám o sobě nebyl. Problém je ten, že byla Marla odsouzena na rok a půl do vězení a podle zákona by měla být poslána do ženského vězení. Nikoho asi nepřekvapí, že z toho nebyla většina žen v Německu příliš nadšená. (Tady je potřeba zmínit, že Marla utekla do Moskvy, a tudíž do vězení nešla, ale tak či tak jde o princip.)

Toto samozřejmě rozdmýchalo debatu o tom, jestli je zákon opravdu žádoucí. Případů, jako je Marla, by mohlo podle skeptiků přibývat a lidé, kteří se snaží zákon zneužít, by mohli takřka bez problému uspět. Jednak je ale otázka, kolik takových lidí opravdu je, protože podobné zákony v jiných zemích fungují poměrně bez problému, a jednak se nedaří politikům vymyslet, jak zajistit to, aby měli trans lidé svobodu, ale aby se zákon nedal zneužít. Když se nad tím

totiž člověk víc zamyslí, přijde na to, že je to nejspíš nemožné. Nikdo nemůže určit, jak se druhý člověk cítí, a zakazovat komukoli žít podle své pravdy je nelidské. A řekla bych, že pokud by měl každý trans člověk dostat k tomu, aby mohl podstoupit tranzici, posudek a povolení, byla by tranzice odepřena mnohem častěji omylem člověku, který je opravdu trans, než člověku, který chtěl zákon zneužít.

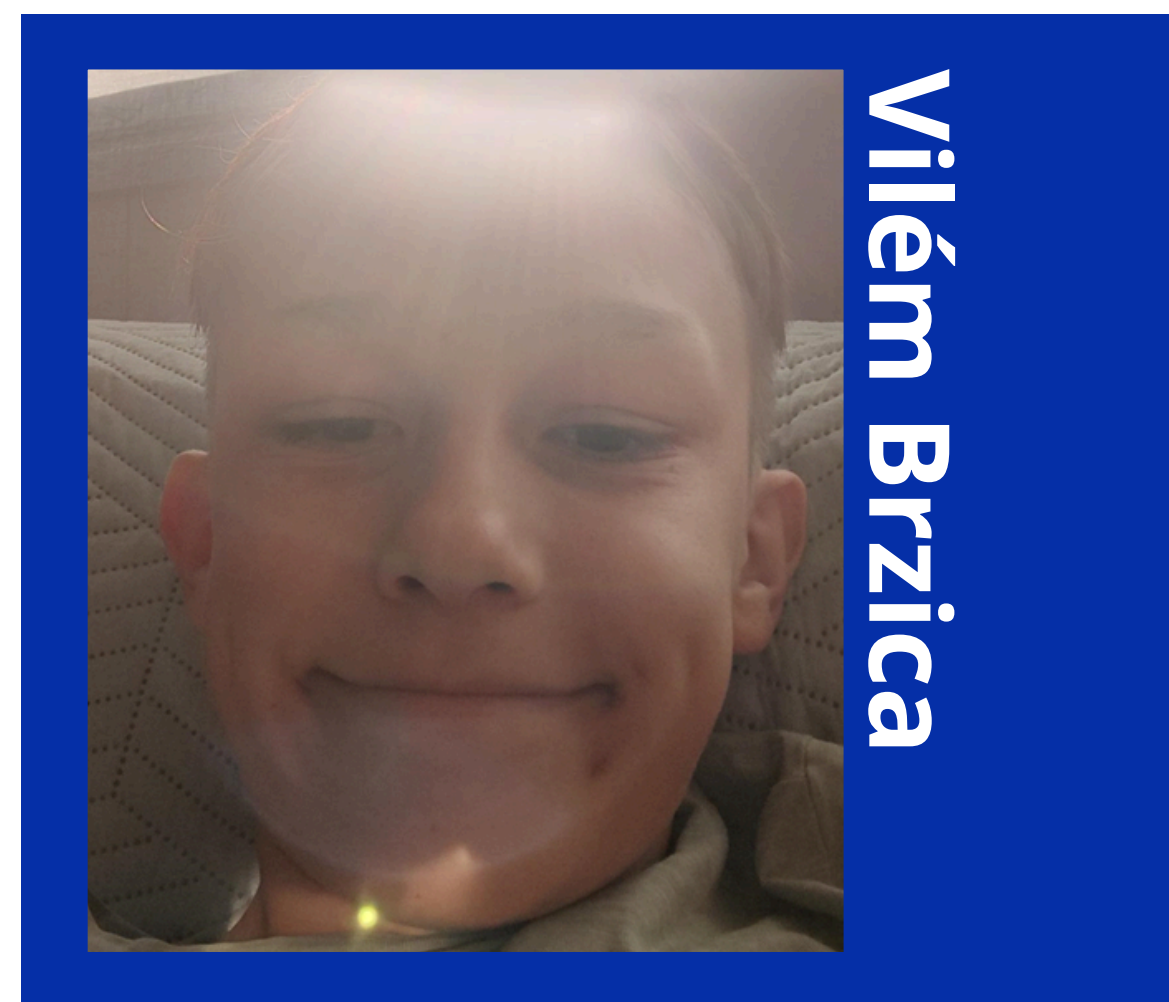
Jak to německá vláda vyřeší zatím není jisté, co bude s Marlou sotva tak. Já osobně doufám, že se zákon nezruší. Pevně věřím, že je Marla případ ojedinělý, a hlavně věřím, že by nebylo fér, aby kvůli jedné extremistce trpěly stovky lidí, kteří neudělali nic zlého. Právo na sebeurčení by podle mě člověk mít měl, naši identitu nám nemůže diktovat nikdo jiný než my sami. A konec konců to, jestli se daný člověk cítí jako žena, muž nebo ani jedno z toho, neovlivňuje výrazněji nikoho než jej samotného. Jak se říká v angličtině, „trans rights are human rights“ – práva trans lidí jsou práva lidská.

Netvrdím samozřejmě, že je můj pohled na věc objektivně správný. Každý člověk má rozdílné priority a hodnoty a názor na to, co je správné řešení, si musí každý udělat sám. Já jen doufám, že tento článek minimálně trochu rozšířil povědomí (a se štěstím někoho přiměl popřemýšlet) o problematice, kterou asi běžný cisgender člověk tolik neřeší.

Truňk se představuje

Ahoj, jmenuji se Vilém Brzica.

Dokážu kreslit, ale to je k ničemu, protože naskenovat, nenaskenuju. Jsem celkově velice zapomnětlivý a neumím se při psaní korigovat, nebo to asi je dyslexie (v rámci celých slov). Ohledně psaní rád poukazuju na skutečnost, ale moje dyslexie z toho nadělá paseku a pak mě to velice démonizuje, i přes moje myšlenkové pochody se snažím být lepším člo-Vildou.

Ahoj! Jmenuju se Natálie (Juliette) Krutá a chodím do 4.OA.

A ano – „Krutá“ opravdu! :D

Do redakce jsem se přidala, protože mě baví kreslit, tvořit komiksy a chtěla bych svoje nápady sdílet i s ostatními, nejen se svými přáteli a pár učiteli. Psaní není úplně moje silná stránka (tenhle text mi dal zabrat;)),

ale když jde o obrázky a kreslené příběhy, tam se cítím jako doma. Zákulisí této fotky: tato fotka je z Ostravy, z Bludiště. Tuhle fotku mám ráda, protože se na ní upřímně usmívám, což u mě není úplně zvykem, abych se usmívala, pokud jste mě viděli se usmívat, gratuluju, jste jedni z mála. :) Jsem ráda, že jsem se mohla stát součástí podsvětí guh, a těším se, že sem budu také moct přispívat zase něčím jiným.

Tak já su Vojta a su šéfredaktor

Nemám rád dlouhé povídání. Takže to napíšu rychle. Ve zkratkách. A jen důležité informace. To vy mladí a závislí na tikiťoku stejně potřebujete. Protože nevydržíte u ničeho dýl jak deset sekund. Pokud to teda ještě čtete. Gratuluju. Nejste tolik závislí. Nebo vás to zajímá. Co o sobě napíšu. Třeba se chcete seznámit. Nebo mě máte rádi. A nechcete moje psaní přejít. Jen tak. Tak těch pár řádků přežijete. To už je docela dobrý malomluv na začátek. Nemám rád anglicismy, proto malomluv. Žádný smalltalk. Když už nová slova, pojd'me vymyslet české ekvivalenty. Ted' jsem asi dost z vás odradil. Nevadí. Zůstanou tu ti nejvěrnější. Udělejte si pohodlí a čaj. Poznáme se. Ale fakt jen pár informací. Nemusíte vědět všechno. Já o vás koneckonců nevím nic. A to je škoda. Pokud se chcete potkat. Napište na Instagram účet trunk_guh. Jo? Jen jestli chcete. Samozřejmě. Ted' teda napíšu něco o sobě. Ať to pak neříkám osobně. Jmenuji se Vojta a jsem šéfredaktor Truňku. To je ten časopis, co právě držíte v ruce. Pravděpodobně ho máte otevřený. Aha! A už o vás něco vím. Čtete Truňk! Tak to bychom mohli být kamarádi. No dál. V Truňku jsem proto, že jsem chtěl zkusit psát. V nějaké redakci. To se docela povedlo. Tím jsem splnil, co jsem chtěl. Nemám co dalšího dokázat. Takže příští rok už mě tady nevidíte. Máte radost? Já mám radost. Třeba když můžu psát. Články. Nebo poezii. Mám rád poezii. Taky mám moc rád ženy. Ony mě zas tolik ne. Taky mám rád dobrý fotbal. Pokud ho zrovna nehraje Sparta. Ale to se nestává často. Spartu rád nemám. Truňk jo. Ale to už jsem říkal. Jsem asi divný. Taky protože miluju GUH. Zvlášť ted', když mám jen humanitní předměty. (A matiku.) Nerad bych napsal, že mě dřív fakt nebavila chemie. Ale právě jsem to napsal. Takže smůla. Už bych to mohl zkrátit. Nemyslíte? Tak jo. Už asi víte vše důležité. Tak čau.

Barbora Kaňovská

Čauky, já jsem Bára

Pro ty z vás, kteří mě neznají, asi jedině, co potřebujete vědět je, že jsem nerd a že mám ráda umění, upřímně. Celkově filmy a seriály mě dost berou, ráda čtu a píšu poezii i prózu, chodím do dramataku, hraju na pár hudebních nástrojů a zpívám celkem pořád (i ve sboru i sama). Kromě toho hraju dračák, sice jen pár let, zato ale fakt ráda. A co se týče Truňku, psát do něj jsem pořádně začala až letos, ale loni jsem dělala korekturu, což mi vlastně zůstává doteď.

(Nevěděla jsem moc, co víc sem napsat, tak jsem se zeptala své přítelkyně. Její odpověď zněla: „Čauuu já jsem Bára, jsem lesba (lež), mám ráda elfy (pravda) a moji kamarádi si myslí, že jsem vtipná (děkuju? asi?).“ Takže tu mě máte ještě z jiného úhlu pohledu I guess?)

Ahoj! Jmenuju se Veronika Blahová a jsem studentkou kvarty B.

Do Truňku jsem se přidala trochu náhodou, když mi jedna z kamarádek v redakci napsala, jestli se nechci přidat, jelikož jsem byla součástí i časopisu Živel. Spíš než psaní se budu věnovat korektuře a později možná i grafice, ale možná se tu nějaký článek ode mě taky objeví :).

Veronika Blahová

Čau, jsem Anet a chodím do 4.D

Ofiko se představuju sice až teď, ale v Truňku působím už asi rok a půl, dělám grafiku a od letošního školního roku i sazbu. Krom kreslení taky fotím, čtu, zpívám ve sboru a občas si i něco brnknu na kytaru, taky mám moc ráda divadlo a folklór. Mými úhlavními nepřáteli v životě jsou vařené brambory, včasné příchody a enormní spánkový dluh, který čtvrtým rokem marně splácím kávama z automatu. Nevím, co po GUHu se životem a zatím předstírám, že to není můj problém. :p Co se fotky týče, tak musím podotknout, že tyto naprosto skvostné Hello Kitty brýle se už staly nedílnou součástí mé osobnosti. Truňk pro mě znamená prostor, kde se člověk smí na chvíli pozastavit a oprostít se od racionální gymnaziální kanonády, prostor, kde může vrátit úder tím, že sám něco vytvoří. Je příležitostí pro volné vyjádření a tvorbu všeho druhu, tudíž je nesmírně důležitým oknem do duší studentstva. Jsem velice ráda, že na naší škole časopis funguje a že můžu být něčeho takového součástí. Tož tak, toť vše :3

Aneta Šleglová

„Vytvořen chudými, ukraden bohatými“

Jednou z mých největších vášní je už skoro celou dekádu mého života fotbal. Zamiloval jsem se do něj, když jsem se jako malý kluk v televizi díval na mistrovství Evropy v roce 2016. Tam jsem mohl sledovat, jak po zeleném pažitu pobíhaly jedny z nejlepších týmů a individualit světa. Od té doby spoustu let navštěvuji pravidelně domácí zápasy našeho velkolepého klubu 1.FC Slovácko, kterému by měl každý správný fanoušek z našeho nádherného regionu fandit – žádní Sešívání, a už vůbec žádná Sparta! Každopádně, jak asi tušíte, náš skromný rodinný klub z Uherského Hradiště se neřadí zrovna mezi českou fotbalovou smetánku, natožpak evropskou, či světovou. Ano, občas se poštěstí a v sezoně se podaří uhrát úžasný výsledek. Dlouhodobě se vyrovnat té úzké skupině nejúspěšnější klubů je však nereálné.

A důvod? Dalo by se mluvit o historii, fanouškovském zázemí nebo zeměpisné poloze klubu. Nikoho z vás však, milí čtenáři, jistě ani trochu nepřekvapí, že za tím jsou hlavně peníze. Nejsledovanější a nejmilovanější sport na světě se postupem let nezměnil v nic jiného než v jeden obrovský byznys. Kdo má víc peněz, ten víc vyhrává. A když má někdo opravdu hodně peněz, tak vyhrává pořád. Fotbal už dávno není tím sportem, o kterém kdysi s vášní psali Poláček nebo Bass. Fanoušci a v poslední době i samotní hráči jsou stále více přehlíženi očima vysoce postavených, prahnoucímá po zisku. A ta změna, zdá se, je již nenapravitelná.

Začal jsem povídáním o Slovácku, ale naší ligu se v tomto článku nebudu zaobírat, i když kontroverze (hlavně korupční aféry) se u nás najdou také. Světovým fenoménem ve sportu jednadvacátého století – ne že by dříve neexistoval – je tzv. sportswashing, tedy vytváření pozitivního povědomí pomocí sportu, jímž nejčastěji země zakrývají své nedostatky, většinou co se týče (ne)dodržování lidských práv. Od začátku milénia zejména arabské ropné státy odkoupily nespočet nejen evropských klubů, které si díky dříve nepředstavitelnému přísunu kapitálu – a s ním spojeným finančním podvodům, které nemají vyšší mocnosti odvahu potrestat – užívají nikdy předtím neokušené úspěchy.

Beze zmínky nelze zanechat anglický Manchester City, který byl v roce 2008 odkoupen členem vlády Spojených arabských emirátů, nebo francouzský Paris Saint-Germain, jenž roku 2011 upadl do rukou katarské vlády. Dalším známým příkladem je londýnská Chelsea – tu roku 2003 získal údajně pod nátlakem Putina ruský oligarcha Roman Abramovič s vidinou zviditelnění se ve světě, což se mu jednoznačně podařilo. Když byl po ruské zločinné invazi na Ukrajinu v únoru r. 2022 nucen klub prodat, fanoušky byl opěvován jako velký hrdina. Každý z těchto týmů získal za dobu nového vlastnictví nespočet trofejí a mnohonásobně navýšil sbírku titulů z dlouhé historie před příchodem svých „zachráců“. V posledních pěti letech všechny tři kluby navíc dosáhly fotbalového Olympu, když se jim podařilo vyhrát nejprestižnější klubovou soutěž, tedy evropskou Ligu mistrů. Nadále se tedy ukazuje, že když před pár lety v souvislosti s návrhem na vytvoření Superligy (uzavřené ligy pro nejbohatší kluby Evropy) zveřejnil fotbalista Bruno Fernandes výrok „dreams can't be buy“, opak je stále častěji pravdou.

A teď abych se dostal k hlavnímu tématu článku – pravděpodobně jste před třemi lety zaznamenali fotbalové mistrovství světa konající se v Kataru a kolem něj obrovské množství kontroverzí, mimo jiné výstavbu stadionů, při které zemřela spousta dělníků pracujících v nelidských podmínkách. Každý z nás doufal, že se podobná situace nebude opakovat, málokdo tomu však opravdu věřil. Přeci jenom, čtyři roky před Katarem hostilo fotbalový svátek Rusko. A ejhle, uběhlo pár let a místem pro konání mistrovství v roce 2034 se stala... Saúdská Arábie. Vskutku nečekané, že? No, a právě na tuto zemi se chci zaměřit víc.

Největší vývozce ropy na světě se na fotbalové scéně zviditelnil pár let zpátky, když odkoupil (opět anglický) klub Newcastle United a z boje o záchranu v nejvyšší soutěži ho dostal až do Ligy mistrů, zatímco do své vlastní země začal za bezprecedentně vysokými platy přivádět evropské velikány v čele s Cristianem Ronaldem, což samozřejmě vedlo ke zvýšení sledovanosti dříve neznámé soutěže. Kromě toho také značně investuje do jiných sportů i e-sportu a v jejich zemi se bude konat plejáda dalších sportovních akcí. A já se vrátím k fotbalovému mistrovství.

Že bude pořadatelství na rok 2034 uděleno právě Saúdům, nebylo vlastně žádné velké překvapení. Tak například za tři „edice“ se mistrovství může na jednom světadíle konat pouze jednou. Proto když byly oznámeny místem konání pro rok 2030 Španělsko, Portugalsko a Maroko s prvními zápasy odehranými v Jižní Americe, pro další „edici“ byly vyřazeny hned tři světadíly. Těžko věřit tomu, že to tak šéfové fotbalu neudělali schválně. Podobných praktik se použilo hned několik a nemám pro ně už energii, a hlavně místo v tomto článku.

Každopádně další z kontroverzí v Saúdské Arábii (kromě nedodržování lidských práv – velice špatné podmínky pro ženy, homosexuály atd., popravky, pronásledování novinářů, ...) jsou stejně jako v případě Kataru neexistující stadiony. Těch má v Arábii vyrůst dohromady osm nových a k tomu tři se budou renovovat. A co je nejzajímavější, jeden z plánovaných stadionů nemá ani vlastní město.

Dovolte mi představit vám Neom SC – fotbalový klub z města, které neexistuje. Dost možná jste zaslechli o jednom z dalších projektů korunního prince Muhammada bin Salmána, který se jmenuje Neom. Má jít o „chytré město“ budoucnosti vystavěné uprostřed pouště a na území vesnic, ze kterých byli násilně vyhnáni obyvatelé (což se neobešlo bez poprav). Součástí tohoto města má být také „The Line“, město postavené na úzké linii dlouhé asi 170 km, což je samo o sobě (dost hloupá) katastrofa ze všech úhlů pohledu. Právě v „The Line“ má sídlit klub a jeho stadion, který by měl být z jedním ze svatostánků fotbalového mistrovství.

Neom SC jako klub „vznikl“ roku 2023, kdy saúdské ministerstvo sportu tento klub vytvořilo z již existujícího Club Al-Suqoor, a za dva roky se díky příchodům kvalitních hráčů ze zahraničí (které nebyly za malé peníze) vyšplhal ze třetí ligy až do té první. Své domácí zápasy momentálně odehrává na stadionu ve městě Tabuk, tedy zhruba 150 kilometrů od plánovaného města Neom. Docela štreka, řekl bych. Je to něco jako když v létě odkoupila Příbram licenci od Vyškova a moravský klub se tak stěhoval do středu Čech (čtete zanikl). Kdy se do Neomu klub přesune, ještě není úplně jisté, protože výstavba města se, nečekaně, potýká se spoustou překážek.

Abych to shrnul, princ bin Salmán potřeboval do svého vysněného města pořádnou blyštivou hračku, a tak se rozhodl ukrást fotbalový klub z města, ve kterém existoval od roku 1965, přejmenoval ho a dopřál mu zbrusu nový, moderní nátěr. Klub teď hraje za město, které neexistuje a jehož návrhu se celý svět vysmívá, hraje pro fanoušky, kteří neexistují, protože od těch původních byl princem sebrán a ti budoucí se nemohou nastěhovat do města, které ještě nenajdeme na mapě. Všechno jen proto, aby se jeden bohatý člověk cítil důležitě. Aby měl radost z toho, že má vlastní úžasné město a do něj předem připravený fotbalový klub v první lize Saúdské Arábie. A aby byl tento bohatý člověk ještě víc bohatý. Myslím, že Neom SC je ukázkou všeho, co je momentálně s „nádhernou hrou“ špatně.

Hádej kdo

Zdravím všechny čtenáře, kteří rádi čtou, hrají si a občas kouknou na politiku nebo aspoň hajlují. Dnes si zahrajeme hru s názvem “Hádej kdo?”. Já vám v každém odstavci přiblížím, o koho by mohlo jít. Kdo bude vědět dříve, může dočíst a následně se podívat na správnou odpověď.

Tento jedinec se narodil v roce 1985 v Praze, kde vlastně žije doteď. Už od raného dětství měl, řekněme, vcelku typické koníčky pro kluka v té době. V srdíčku choval lásku pro auta, ženy, dokonce i vůdce. Občas se i někde popral, vyrůstal totiž ve čtvrti zvané Jižní město. Tato část Prahy svým způsobem vychovávala rváče, a tak to nebylo nic neobvyklého. Dotyčný také tvrdí, že vyrůstal v paneláku v chudých poměrech.

Vystudoval obor grafika na škole Střední soukromá umělecká škola designu. Ať už máte na soukromé školy jakýkoli názor, jsou často finančně náročné, u této školy to není výjimka. Abyste mohli studovat na této škole, musíte platit 36 tisíc korun ročně, samozřejmě na výlety, učebnice, pomůcky atd. vám škola nepřidá ani korunu a musíte si je platit sami. Je však pravda, že v porevolučním Československu ta částka nejspíš byla mnohem nižší.

Po úspěšném dostudování se náš hrdina rozhodl studovat bakaláře na Vysoké škole aplikovaného práva, znova soukromá škola. Snad se nikdo nezazlobí, když napíšu seznam významných absolventů: Hana Svobodová, česká vicemiss, Lucie Hadašová, vítězka České Miss, Lukáš Otys, cukrář, Jana Černochová, ministryně obrany, shrnul bych to slovy elita společnosti. Krom těchto slavných absolventů je škola proslavená tím, že studenti si své

bakalářky opisovali od studentů z jiných škol (toto provedl i náš hrdina). Instituce už nyní nefunguje, ministerstvo školství jim vzalo licenci. Magisterský titul dosáhl na University College Prague, znova soukromá škola. Abych to shrnul, nedá se úplně s jistotou říct, že je naše hlavní postava vzdělaná, protože koupené tituly jsou stále tituly, ale koneckonců bezcenné.

Jak dotyčný vzal peníze na soukromou střední školu, zůstává záhadou. Každopádně kde zvládl vydělat peníze na soukromé vysoké školy? Už byl přeci dospělý a jeho chudí rodiče by tento výdaj z logiky věci neunesli. Jednoduše renovoval luxusní automobily, sám o sobě je tento byznys opravdu výdělečný, když ho umíte. Jenže ono vám to přinese hezké peníze, i když toto řemeslo neumíte. Hrdina totiž chtěl miliony za opravená auta, která v sobě neměla příslušné opravené díly. Často však miliony dostal, protože měl hezky napsanou smlouvu, která mu šla na ruku. Ano, není to ilegální, ale přinejmenším to můžeme označit za zmrské (omlouvám se za tento výraz, nešlo odolat). Krom renovace také sbíral veterány (drahá starší auta), což mu přineslo respekt mezi motorheady, dokonce založil Jaguar Club a stal se prezidentem tohoto klubíku.

Také se stal propagátorem firmy Zapper-Club, která za pandemie covidu vlastně okrádala lidi. Prodávala totiž výrobky s “antivirovými účinky”, ty měly ničit viry a zvyšovat imunitu. Úřady tuto firmu kontrolovaly a také nejednou kritizovaly za klamavou reklamu a porušování zákona o označování výrobků. Sice tato firma byla vedena matkou pana x, ale byl to on, kdo komunikoval s klienty a pomáhal s propagací, takže se nedá říct, že by se na budování značky nepodílel.

V letech 2020–2022 se firemní zisky našeho neznámého dostaly na nízké nebo až záporné úrovni. To se může stát každému podnikateli a není na tom nic opovrženého, avšak pan x si vyplácel 250 tisíc korun měsíčně z těchto firem. Jeho komentář zněl: “Osobní značka mi generuje větší zisk díky popularitě.”

Náš pan x se také často chváří tím, že závodil ve Formuli 3, což je chvályhodné. Sice to není Formule 1, ale dostat se do F3 vyžaduje velké úsilí, motivaci, schopnosti. Jenže on to bohužel není pravdivý výrok. Pan nezávodil ani v F3, ani v F4. Možná se ptáte, kde tedy jezdil? Dobrá otázka a moc vás za to chválím, čtenáři. Závodil v nejnižší z nejnižších soutěží. Jeho jediný oponent byl patnáctiletý Dominikánek, který ani nejel všechny závody. Nedá se to úplně nazvat úspěšnou kariérou. I když svou kategorii vyhrál.

Richard Chlad, jeho nyní už dlouholetý kamarád, ho podporoval finančně i veřejně. Pan Chlad si, dle mého, zaslouží svůj vlastní článek (jako každý z bandy motoristů). V podstatě si představte veksláka, hloupého devadesátkového podnikatele, který mlátil ocelovou trubkou lidi, kteří mu neseděli v byznyse. Každopádně Ríša ho přivádí do veřejného prostoru a buduje mu značku. Pan x působí velmi inteligentně, sympaticky a schopně. Není tam toho moc, co vytknout, vyjadřuje se konzervativně a kritizuje témata, která mají být kritizována. Tímto způsobem si kolem sebe vytvoří bublinu, takovou sektu, která za ním slepě jde.

Nakonec ho strejda Ríša přemluví, ať jde do politiky. Ze začátku má kandidovat za Svobodné ve volbách do europarlamentu, jenže ti se zdráhají mu dát místo lídra na kandidátce, a tak přechází ke koalici Přísaha a Motoristé

sobě. Získává mandát europoslance, ve zkratce to znamená, že bere velké peníze, jezdí do Bruselu a tlachá na sociální sítě hlouposti o tom, jak tam jediný pomáhá a mění pomalu celou strukturu europarlamentu.

Jenže v roce 2025 přicházejí volby do poslanecké sněmovny u nás a Motoristé si uvědomují, že bez pana x nemají šanci, vytahují ho z EU-parlamentu a kandidují s ním. Dostanou neuvěřitelných 6,8 % a dostávají 13 mandátů, mezi nimiž jsou i Petr Macinka popírající klimatické změny, Oto Klempíř, bývalý člen “té hodné” StB (přezdívka – práskač Olda), nebo Matěj Gregor, podle vlastních slov má doma dýku SS.

Jeden by si i řekl, že se nám s takovou sebrankou bude blýskat na lepší časy. Jenže proti našemu hrdinovi se všichni spikli, a hlavně Deník N se skvělou Zdislavou Pokornou (novinářka, která sestřelila už mnohé politiky a za její kariéru by se nemusel stydět ani Klíma), našli na něj několik rasistických komentářů včetně toho, kde píše, že upálení tříleté holčičky je polehčující okolnost. Dále také vyšla na povrch jeho úchylka k vůdci a obecně k nacismu. Vlastní několik nacistických předmětů, hajluje, kde je to jen možné. Pamatujete-li si na jeho veleúspěšnou formulovou kariéru, na jeho zlaté helmě se lesklo několik nacistických symbolů. K těmto mnohým rasistickým, nacistickým, sexistickým výrokům podal tento parafrázovaný komentář: “tyto příspěvky jsem nikdy nepsal, jsou totiž dávno smazané a mám silný těžký humor”.

Ex přítelkyně ho obvinila z týrání a bití. Objevily se zprávy o tom, že vyhrožoval zaměstnanci na saúdské ambasádě, prostě mu dal šibenici na papírku za okno auta a velkou loveckou nábojnici na střechu. Jeho vyjádření

zní minimálně vtipně: “Šlo o pouhou symboliku a ty kulky mi z kapsy nejspíš vypadly.” Novináři také zjistili, ti spiklenečtí a zlí samozřejmě, že se pan x nacházel na íránské ambasádě, říkal, že šlo o oficiální schůzku, jenže ani on, ani paní Konečná nechtějí zveřejnit dokumenty o této schůzce s režimem, který podporuje terorismus.

Na závěr, já upřímně si myslím, že pan x je velmi schopný, šikovný, přesvědčivý, občasně dokonce vtipný šovinista, rasista, nacista, kariérista, nevzdělanec. Věřím, že kecat v rozhovoru s nekompetentními novináři je vcelku snadné. Avšak reálně usilovat o post ministra zahraničí s jeho portfoliem se zdá nedosažitelné, a přesto se to děje. Nebezpečné není to, že toto individuum aspiruje tak vysoko, ani ten fakt, že ho lidé s absencí těchto znalostí zvolí, ale to, že sekta kolem něj není ochotná přijímat druhé názory a lehce ověřitelné informace o osobě Filipa a že tuto sektu radikalizuje Richard Chlad tím gestem, že přidá na instagram fotku se zbraní s popiskem “nejspíš bude potřeba jít do ulic.” Podtrženo, sečteno, Filip Turek se stal absolutně nekompetentní osobou pro vykonávání státní moci, není to dobrý člověk a jeho sekta je banda hlupáků.

Hudební rubrika

Barča Kaňovská: Můj současný hudební niche je kapela Twenty One Pilots. Všichni asi znají písničky jako *Stressed Out* nebo *Ride* z nejznámějšího alba *Blurryface*. Co už ale asi všem známé není, je jejich nejnovější album *Breach*, které vydali asi před dvěma měsíci a které celé ty dva měsíce poslouchám pořád dokola. Je málo alb, ve kterých nenajdu písničku, která by se mi nelíbila – a *Breach* je jedním z nich. V Americe dokonce získalo první místo na Billboard 200 (tj. stránka, která každý týden počítá prodeje a streamy alb a vytváří seznam nejpopulárnějších dvou set), a ne bezdůvodně. Jakožto velký fanoušek jejich starší tvorby jsem byla při prvním poslechu naprosto nadšená a tento pocit s časem ani v nejmenším nemizí. V tuhle chvíli jsou moje nejoblíbenější písničky *City Walls*, *Drum Show*, *Cottonwood* a *Center Mass*, ale od prvního poslechu se to už tak pětkrát změnilo a podle mě jsou opravdu všechny skvělé. Komukoliv, kdo má rád alternativní hudbu a husté bubny, celé album moc doporučuji.

komorebi: *Midnight Sun* – píseň od zpěvačky Zara Larsson, která mi úplně ovládla celý Instagram (a to oprávněně). Samotné hudební video skoro křičí 2010 vibes a přesně proto ho lidi milují. Je to kousek dětství, módy a letních motivů, jenž přinesl něco nového. Dále bych také vyzdvihla celé album *Man's Best Friend* od Sabriny Carpenter, které s písněmi jako např. *Manchild*, *Tears*, *When Did You Get Hot?* patří mezi jedno z jejích nejúspěšnějších alb. A něco z okolí – zpěvačka Adéla se svou písní *Superscar* mi jede neustále ve sluchátkách. Rozhodně to je písnička, která by měla jet v rádiích.

Vojta Večerka: Stejně jako v minulých rubrikách bych vám chtěl doporučit hudbu z minulého století, kterou už dneska pravděpodobně většina z vás nezná. Zabrousím opět do šedesátých let v Americe a tentokrát přesněji do New Yorku, kde vytvořili duo jistí Paul Simon a Art Garfunkel. Vydávali společně jen pár let a studiových alb vzniklo pět, což není zrovna nejvíc, za to je ale každé z nich výjimečné a velice kvalitní. Myslím, že jste určitě někde museli zaslechnout jejich největší hit *The Sound of Silence*, který pokořil žebříčky hned v několika zemích. Jejich hudba je nádherná hlavně díky jejich společným harmoniím, které jsou opravdu rájem pro posluchače. A Simonovy texty nejsou o nic méně kvalitní. Z hitovek mám nejradši píseň *America*, která navozuje atmosféru, jakou nic nedokáže napodobit. A vůbec nejnádhernější je dle mého píseň *For Emily, Whenever I May Find Her*. Tu raději neposlouchejte, jestli nechcete mít husí kůži. A pokud budete mít čas, doporučuji vám zhlédnout si celý jejich koncert v Central Parku z roku 1981.

AI art, respektive všechno, jenom *ne* AI art

Jsem si docela jistá, že všem lidem, kteří v posledních pár letech používali internet, je známý fenomén zvaný AI art, tj. „umění“, které nevytvořil člověk, nýbrž umělá inteligence. Tento článek není o něm. Tento článek je o lidech, kteří umění vytváří vlastníma rukama. A protože jsem hater, je tento článek i o lidech, kteří vytváří umění na protest. A taky o dalších věcech. Však si to přečtete sami.

Důvod, proč tento článek vznikl, je poměrně prostý. Při svém denním doom-scrollování na TikToku jsem narazila na písničkáře jménem Oliver Richman (@oliversongs), který poté, co viděl video králíčků skákajících na trampolíně, a po následném zjištění, že toto video vygenerovalo AI, napsal písničku. Respektive první část písničky, která byla o druhou sloku rozšířena o den později. A jak už jsem uvedla na začátku tohoto článku, já jsem hater. A nemám ráda AI. Taky jsem ale tak trochu písničkářka a když jsem si toho Olivera poslechla, po asi roce prokrastinace a nicnedělání jsem si zase sedla s kytarou a sama jsem zase něco napsala. Tak jsem si řekla, že napíšu i článek.

Jedna z prvních (a mně osobně nejbližších) skupin lidí, která se proti trendu AI artu vzbouřila, byla, nečekaně, skupina umělců. Spousta lidí, mě nevyjímaje, si myslela, že bude s nárustem popularity AI artu opravdových umělců ubývat, že lidé přestanou kreslit a malovat, že takřka ztratí motivaci. A nechci říct, že se to neděje, protože to nevím, ale i mezi lidmi bezprostředně kolem sebe i na internetu jsem viděla pravý opak. Lidé tvoří a tvoří spolu.

Odvěký rozbroj mezi příznivci digitálního a klasického umění se vypařil, což by pár let zpátky bylo nemyslitelné, a čím dál tím víc vidím komentáře stylu „dávám like a copylink, protože chci podporovat opravdové umělce“ na videích začínajících kreslířů, kterým by (bohužel) dřív bylo spíš doporučeno s kreslením přestat. Na Facebooku jsem dokonce zaznamenala člověka, (jméno účtu je Ozymandias Clay,) který se rozhodl naučit se kreslit vyloženě za účelem protestovat proti AI artu. To je, dámy a pánové, známka punku.

Oliver mě tehdy ale poslal do ještě trochu jiné králičí nory, a to do nory lidí, kteří napodobují virální videa, obrazy, make-up atd., které vytvořilo AI, ale vlastnoručně. Pár skvostů z této pseudo-rešerše bych ráda vypíchl, čistě protože mi přišly cool. Hlubší politický či filozofický význam si, prosím, domyslete.

První z těchto perel je Natalie Sideserf, která peče hyperrealistické dorty, jinými slovy dorty, které vypadají třeba jako hamburger, řadicí páka nebo Rumi z filmu K-pop Demon Hunters. Bohužel se spousta jejích videí stala inspirací pro AI videa krájení dortů, (ano, to existuje,) s čímž Natalie nesouhlasila, tak se rozhodla jeden z AI dortů, na jehož vygenerování byla použita její práce, na protest sama upéct. Zášť je taky motivace, zdá se.

Další koutek internetu, do kterého jsem předtím nepronikla, bylo ASMR. Tento trend šel naprosto mimo mě a asi nejbliž, kam jsem se ve větší míře dostala, byla videa stylu „10 Hours Of White Noise For Studying“. Naneštěstí ale existují v tuhle chvíli tisíce AI ASMR videí, ze kterých se pár dostalo i na můj TikTok feed, a nebýt účtu @msshianmrhe bych na ASMR asi zanevřela úplně. Už dřív jsem ale na tomto účtu sledovala tutoriály na vaření od paní Shi

a když jsem později narazila na video, kde spolu s panem He vytvářeli medovou klávesnici podle virálního AI videa, propadla jsem ASMR videím úplně stejně jako tisíce lidí na YouTube v roce 2010.

Poslední skupina lidí, jejichž práci bych chtěla vyzdvihnout, jsou animátoři. Jak jsem již uvedla, mám ráda protestní umění, a proto mám nutkání zmínit Natea Zillera a Joshuu Amiga (@thatn8guy a @joshua_amigo15 na TikToku), kteří vytvořili skvělé animace čistě na protest proti AI. Ale celá ta obrovská spousta animátorů různě na internetu a všichni ti, kteří pracují na animovaných filmech a seriálech, si dle mého názoru zaslouží potlesk. Vytvořit AI animaci je levnější a časově efektivnější než ji kreslit ručně. Přesto jsou ale studia, která ve svých filmech AI vůbec nepoužívají, a není jich málo. Těmto lidem smekám. Animovaná média mám osobně velmi ráda a vědomí, že je stále produkují lidé a ne algoritmus, mě neskutečně těší.

Ta písnička, o které jsem na začátku článku mluvila, se jmenuje Bunnies a najdete ji na všech streamovacích platformách. Pokud jste se dočetli až sem, poslechněte si ji. Možná se vám nebude líbit, ale můžete aspoň žít s vědomím, že má reálný člověk, který něco vytvořil, díky vám o jeden stream víc. A pokud jste také hateři, snažně prosím, vezměte si tužku a něco nakreslete. Nebo namalujte. Napište písničku, povídku, vtip, vytvořte něco, ať po nás tady něco zůstane. Je jedno, když se to nepovede – lidstvo maluje človíčky z jednoduchých čar a všemožné prasopsy (dle slov profesora Psíka) na stěny jeskyní už tisíce let. Nedopusťme, aby naše generace byla ta, kterou to skončí. Tvůrme dál. Má to smysl.

Barbora Kaňovská

(17.) listopad **2025**

Noviny studentů **GUH**

Natálie Krutá

Krátký a negativní text o Temu

Temu je internetový obchod, který má kořeny v Číně. Píšu o něm proto, že mě jejich reklamy už hezky pěkně štvou, ale bohužel nejde jen o reklamy.

Temu spadá pod společnost PDD Holdings, což zní trochu jako P Diddy, takže od teď tomu budu říkat P Diddy Holdings, protože chci.

Ale teď k vážnějším věcem. P Diddy Holdings už čelilo dvěma obviněním. První se týká spywaru – v podstatě “funkce”, která se schovává za klasické “souhlasím s využitím mých dat pro reklamu”. Jenže ta data se často využívají jinak než jen pro reklamu. A není to poprvé, podobný problém už měli se svou aplikací Pinduoduo, kde byl spyware potvrzen.

Druhý problém je mírně vážnější, obvinění z dětské práce. A upřímně, mám pocit, že to v té firmě bylo od Pinduoduo a v Temu to určitě nezmizelo. (Nebudu rozebírat další skupiny jako prasopsy, protože by to asi nebylo korektní.)

A teď zpátky k tomu, co mě vytáčí nejvíc, reklamy. Jsou šíleně časté, špatně nadabované a působí, jako by je dělalo dítě v neděli večer po svém odpracovaném dni v Temu továrně. Takže vás prosím, nekupujte z Temu, dokud ty reklamy nevyjmí, nebo vybiju prasopsy.

Anonym

Recenzní okénko

Musím tě zradit – Ruta Sepetys

Když se řekne 17. listopad, většinou si vzpomenu právě na tuto knihu. Známe své dějiny a víme, co pro nás toto datum znamená. Ale jak na tom byly ostatní země? Kniha *Musím tě zradit* pojednává o roku 1989 v Rumunsku. O roku, kdy obyvatelé Rumunska sledovali pád komunismu ve většině zemí, jen na ně samotné řada stále nepřicházela. Do jejich komunistického režimu nahlížíme skrz oči sedmnáctiletého hlavního hrdiny Cristiana, jehož mladistvý pohled může celou problematiku té doby přiblížit nejen dospívajícím čtenářům. Kniha má rychlý spád a o její čtivosti není pochyb. Ne vždy je čtení nejlehčí, ale rozhodně to stojí za to. Ruta Sepetys je uznávanou americkou autorkou historických románů, které stojí na ověřených faktech. Sama jsem četla většinu jejích knih, ale tahle si získala speciální místo. Možná za to může i to, jak je místy jejich historie propojená s tou naší. Ať čtete historické romány nebo ne, tuto knihu rozhodně doporučuju všem.

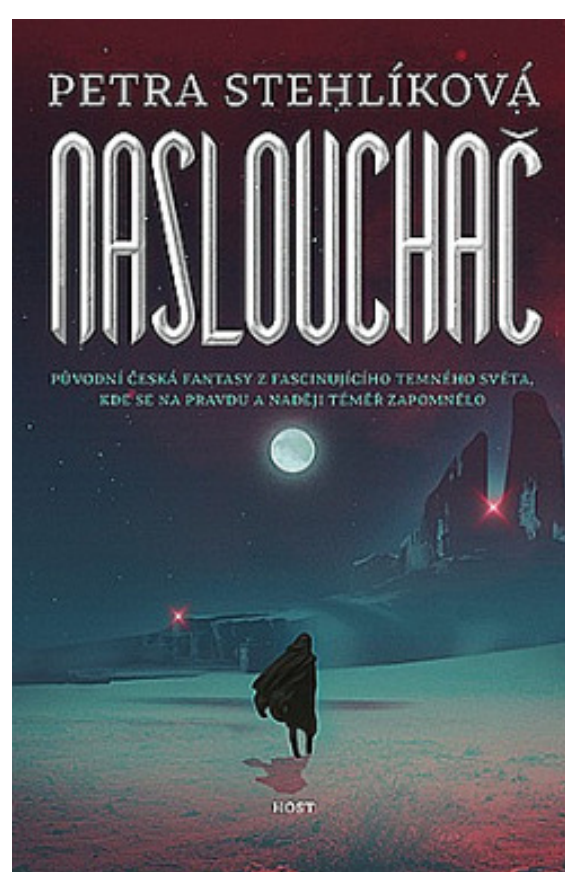
Naslouchač – Petra Stehlíková

Přiznávám, že se jedná o trochu starší knížku. (Jak jakože to je skoro 10 let od jejího vydání?) Když se ale řekne česká fantasy, tato kniha je jasná volba. Nečekejte nějakou obří fantasy ve stylu *Pána prstenů* nebo *Narnie*. Když nad tím tak přemýšlím, můžeme knihu částečně považovat i za sci-fi. Víc zjistíte, až budete číst :D. Sledujeme příběh třináctileté Ilan vyrůstající v podřadné společnosti sklenařů, kde musí skrývat svou pravou totožnost. Možná vás vyděsí její věk, ale kouzlo této série spočívá i v tom, že sledujeme hlavní hrdinku vyrůstat. Jedná se o první díl z plánované pentalogie, v tuhle chvíli

jsou venku už čtyři díly a my jen čekáme na ten závěrečný. A proč to číst? Kniha rozhodně není pouze pro náctileté. Svět je vystavěný opravdu mistrně a já jsem neskutečně hrdá, že se takováto fantasy na úrovni zrodila právě v Česku. Příběh má spád a vy prostě budete chtít číst dál. Pořád nic? Tak jo – v knize se nachází pětadvacítka, aneb parta 25 nesmrtelných bojovníků, kteří chrání svou vlast před zlými silami. Ti si budou umět získat vaše srdce.

Jsi moje – Nofreeusernames

Ano, uvědomuju si fakt, že Ola je ta poslední česká autorka, která by měla nouzi o čtenáře. Ale vzhledem ke čtivosti knihy nemám na výběr. S tímto knižním tipem se ale spíše obracím k holkám. Pokud nevíte, co s dlouhými podzimními večery a nepohrdnete dobrou romantikou, rozhodně bych neváhala sáhnout po této knize. Sledujeme příběh studentky prvního ročníku vysoké, která miluje podzim a pečení. Ovšem skutečnost, že musí sdílet byt s jedním hokejistou, už jí tolik po srsti není. Kniha je plná humoru a podzimní atmosféra z ní přímo dýchá. Nejednou jsem během čtení zamířila od kuchyně a pustila se do pečení něčeho hezky podzimního. A pokud jste ten typ, co do ruky nevezme knihu, když v ní nejsou obrázky – tato knížka je neskutečně graficky vymazlená. Ano, jsou tam obrázky a nechybí ani barevné chaty.

Sabina Petřů, ig: @sabi_z_knihy

Růže pro Algernon – Daniel Keyes

Pravděpodobně jste někdy přemýšleli nad tím, jak by vypadal váš život, kdybyste byli vysoce nadprůměrně inteligentní, nebo si naopak občas přejete, aby vám od přírody bylo dáno o kus rozumu míň a nemuseli jste se trápit všemi těmi vědomostmi a souvislostmi, které vám nedají ani chvíli spočinout. Tak přesně o těchto dvou protipólech lidské inteligence napsal Daniel Keyes r. 1959 krátkou povídku, kterou následně o sedm let později rozšířil do románové podoby.

Tento emotivní psychologický román s prvkem sci-fi sleduje příběh Charlieho Gordona, mladého muže s velice nízkým intelektem, který věří, že se jednou stane chytrým a díky tomu také šťastným. Podstoupí vědecký experiment, při kterém je mu operován mozek, a on se tak postupně stane nejchytřejším člověkem na světě vůbec. Jak ale jistě tušíte, velmi rychle zjistí, že život vysoce inteligentního jedince není tak nádherný, jak si představoval.

Formou Charlieho zápisků sledujeme nejen vývoj jeho osobnosti a její vnitřní souboj, ale také všemožné strasti mezilidských vztahů, individualitu a nedostatky každého člověka, etiku vědy a pokroku nebo obrovskou lásku, kterou nikdy nebude možné naplnit. Kromě toho je kniha také výborně zpracována graficky, když můžeme vidět, jak se postupem času rozvíjí Charlieho přemýšlení a gramatické schopnosti.

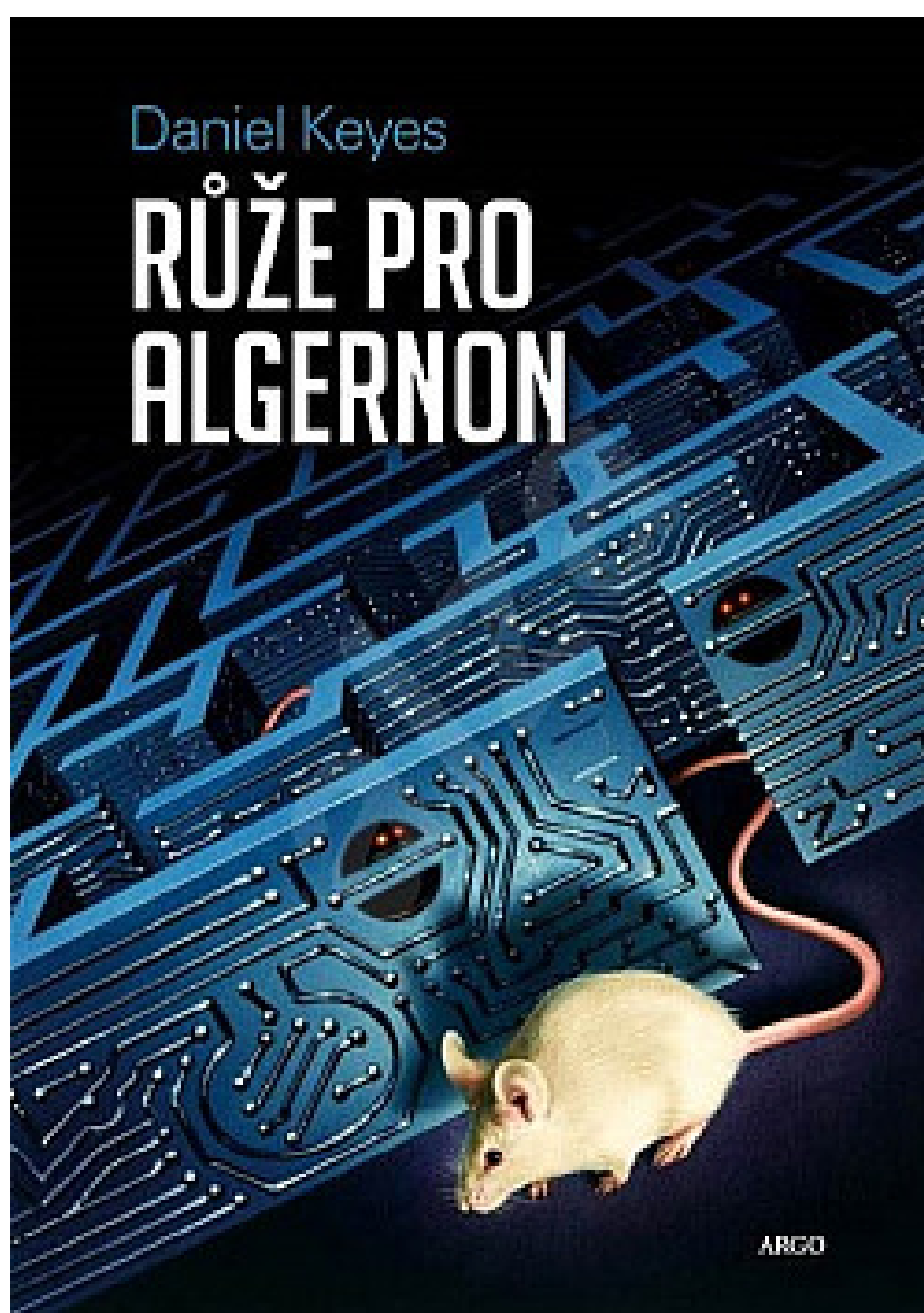
Tento titul je ve světě velmi známý, u nás jsem o něm ale nikdy neslyšel a setkal jsem se s ním jen náhodou na internetu, což je podle mě obrovská škoda. Myslím, že by si tuto knížku jednou měl přečíst každý člověk, protože si uvědomí, jak moc by si měl vážit toho, co v životě má – a to hlavně svých

blízkých – a třeba taky jak se často chováme špatně k méně bystrým lidem, kteří za své nedostatky nemohou stejně tak, jako například slepí nebo invalidní. Také si myslím, že by tento román určitě měl být součástí našeho maturitního kánonu. A protože mě kniha opravdu zasáhla (při psaní této recenze mám znovu slzy v očích), dovolím si na závěr přiložit pár citátů:

„Profesoři a vědci jsou jen lidé a mají strach, že se to svět dozví.“

„Dítě možná neví, jak se nakrmit anebo ani jak jíst, ale přesto cítí hlad.“

„Intelligence je rozhodně jedním z největších darů. Ale příliš často hledání pravdy vytlačí hledání lásky...“

Tramvaj do stanice Touha - režie Anna Davidová

Další školní rok, další studentské předplatné ve Slováckem divadle a s ním čtyři další významné kulturní večery pro všechny dramatické nadšence z řad GUH. V pilotní episodě těchto vysoce intelektuálních prožitků nám nebyla představena žádná odpočinková komedie, ale naopak nám byla ukázána krutá realita lidského osudu... A teď přišla pravá chvíle na to, abychom se o naše dojmy s vámi, milí, osudem nepoznamenaní čtenáři, podělili.

V příběhu se setkáváme s lidmi prokousávajícími se složitou životní situací na okraji společnosti, přesněji v New Orleans první poloviny dvacátého století. Touto realitou nás provází tři hlavní postavy, které se víc nemůžou lišit svým pohledem na svět. Blanche je zoufalá žena středního věku, které na světě zbyla jen sestra Stella. Stella je rozpolcená žena, která má na světě jen svého manžela Stanleyho. Stanley je psychicky nestálý hrubiánský Polák jednající především dle zvířecího pudu, který má na světě malý byt, v němž Stella poskytne útočiště životem vyčerpané Blanche.

V našem výjimečném hradištském kulturním stánku tuto hru dostáváme v podání manželů Hejčmanových, kteří ztvárnili protichůdné postavy Blanche a Stanleyho, a manželky nejmenovaného profesora našeho gymnázia, Jitky Hlaváčové, která si odkroutila roli Stelly. Jejich herecké výkony byli dechberoucí a uměly zasáhnout to správné místo. Ano, myslíme tím srdce. Diváci s nimi naplno prožívali všechny jejich životní těžkosti a někteří z nás možná jen těžce přemáhali přívaly slz, protože jejich ztvárnění těchto rolí bylo naprosto autentické.

Příběh byl doplněn o spoustu metaforických kulis a předmětů, které ještě prohlubovaly dojem z představení. Například Blanche si s sebou k manželům přivezla spoustu kufrů, ve většině z nichž nebylo nic než spousta hlíny, symbolizující smrt jejích nejbližších a její život, prokluzující jí jako prach mezi prsty. A samotná scéna, kde se celá hra odehrávala, byla víc než výstižná – jejich společný příběh odehrávající se ve třech přepravních kontejnerech. Jen malinké minus bylo, že někteří z nás, coby žáci „protekční“ divadelní třídy, jsme v prvních řadách na krajích občas neviděli do všech kontejnerů.

Závěrem? Podle nás se jedná o jednu z nejlepších her, kterou jsme na hradišťských svatých prknech měli možnost vidět. Slovácké divadlo pro nás připravilo hru velkoměstského formátu, na který ale mnozí diváci z našeho regionu nejsou zrovna zvyklí, a tak se hře nedostalo plně zasloužené pozornosti. Jen těžce se nám přijímá fakt, že tato hra měla začátkem listopadu derniéru.

YOUNG ADULT › FANTASY › NOVELA

PŘEDPRODEJ POTRVÁ DO 27.11. 2025

Tarya vyrostla na vesnici, daleko od zbytku rodiny žijící na hradě, a byla by raději, kdyby to tak zůstalo. Když je však její matka obviněna z vraždy, nezbývá jí nic jiného než se na hrad vrátit. Musí tedy přežít rodinné shledání s nevlastními bratry, zarputilým otcem a panovačnou babičkou, a přitom najít způsob, jak svou matku zachránit před hranicí.

Babička před ní však něco tají. Za zdmi hradu se skrývají tajemství, která mohou změnit úplně všechno. Pomohou jí zvrátit osud své matky, nebo jimi navždy zpečetí ten vlastní?

PODPOŘ
KNIHU!

SLEDUJ MŮJ
INSTAGRAM
PRO VÍCE
ZÁKULISNÍCH
INFORMACÍ!

@j_a_morningstar

Několik zajímavých kněží - studentů našeho gymnázia

Bezpochyby jste již slyšeli o tom, že naše gymnázium absolvovali Josef Abrhám, Dana Zátopková nebo Eva Podzimková. Věděli jste ale, že na našem ústavu studoval jeden rok i budoucí olomoucký arcibiskup? A věděli jste, že časem budeme mít třeba i vlastního absolventa – světce? Připomeňme si tedy nyní několik osobností, na které by byla škoda zapomenout a které stojí za zmínku.

František Prokop Šimek (1882–1942)

Narodil se v Březové a studia na našem gymnáziu ukončil roku 1900. Čtyři roky studoval práva, ale potom přešel na bohosloví. Na kněze byl vysvěcen roku 1909, působil postupně jako kooperátor (pomocný kněz) a administrátor na několika místech, ale roku 1919 odešel z kněžské služby. Stal se státním úředníkem v Humenném, kde se seznámil s učitelkou Annou Kolomazníkovou, s níž se 28. 10. 1920 oženil. František Prokop Šimek přestoupil do Církve československé. V letech 1921–1925 byl zatímním duchovním a farářem CČS v Přerově. Roku 1926 přestoupil k pravoslavné církvi. František Prokop Šimek zastával místo tajemníka biskupa Gorazda. Roku 1932 odešel Šimek na vlastní žádost do výslužby. Za německé okupace se s manželkou zapojili do odboje v řadách Petičního výboru Věrní zůstaneme. Oba hlavně organizovali sbírky na pomoc rodinám zatčených a popravených příslušníků odboje. Po zradě parašutisty Čihánka byla rozkryta celá odbojová síť. 31. května 1942 byl F. P. Šimek zadržen gestapem. Zatčena byla i jeho manželka Anna. Oba byli 3. června popraveni na Kounicových kolejích. F. P. Šimek byl prvním popraveným pravoslavným knězem na území protektorátu.

Služebník Boží Mons. Antonín Šuránek (1902–1982)

Pocházel z Ostrožské Lhoty a již v deseti letech přišel o matku. Maturoval roku 1922 a roku 1926 byl vysvěcen na kněze. V letech 1929 až 1948 byl spirituálem kněžského semináře. Od roku 1948 byl kaplanem (pomocným knězem) v Olomouci u sv. Mořice a suplentem pastýřské bohovědy na teologické fakultě v Olomouci. Když roku 1950 odmítl spolupracovat s komunisty, byl zbaven veškerých funkcí a stal se kaplanem ve Velkém Ořechově. Roku 1951 byl i přes nemoc zatčen a bez sdělení obvinění internován v želivském klášteře. Odsud odmítl na protest proti svému zatčení a následnému propuštění odejít, než byl roku 1955 z vězení vykázán. Poté manuálně pracoval a v roce 1962 odešel do důchodu. Roku 1968 mu bylo umožněno opět vykonávat službu kněze a krátce byl znovu spirituálem obnoveného olomouckého kněžského semináře. Na počátku normalizace byl umístěn do Blatničky, po pěti letech mu byl však znovu odebrán státní souhlas s výkonem kněžské služby. Během své kněžské služby usiloval, vzhledem k tehdejšímu režimu však pouze s částečným úspěchem, o záchranu kaplí sv. Rocha nad Mařaticemi a sv. Floriána a Šebestiána v Uherském Hradišti. Necelý rok před smrtí mu bylo povoleno zpovídat. Zemřel roku 1982. P. Šuránek je autorem životopisu A. C. Stojana. Po smrti Antonína Šuránka a po pádu komunistického režimu začal proces Šuránkovy kanonizace (svatořečení), proto mu náleží titul služebník Boží.

Josef Hofer (1871–1947)

O Josefu Hoferovi jste možná již někdy slyšeli. Maturoval u nás roku 1893 a jeho učitelem tu byl etnograf Josef Klvaňa. Setkání s Klvaňou probudilo v Hoferovi zájem o lidovou kulturu. Hofer působil několik let jako výpomocný učitel, nastoupil však na teologická studia v Olomouci a roku 1900 byl vysvěcen na kněze. P. Josef Hofer psal pod pseudonymem články vycházející od poloviny roku 1902 v časopisu Pozor, v nichž kritizoval arcibiskupa Theodora Kohna, konkrétně jeho upřednostňování němčiny při komunikaci s českými duchovními, také špatnou komunikaci s věřícími, pýchu či svatokupectví. Kohn pátral v arcidiecézi, kdo se skrývá pod pseudonymem a v domnění, že našel pravého autora kritických článků, uvrhnul do kněžské internace nevinného kněze. Josef Hofer nedovolil, aby byl potrestán někdo jiný, a tak se k autorství přiznal. Kohna však kritizovali i jiní, včetně říšského poslance P. Antonína Cyrila Stojana. Spor Kohna a Hofera definitivně vyřešil roku 1904 Řím. Od roku 1910 byl Josef Hofer po deset let farářem ve farnosti Starý Hrozenkov. Během svého působení v tomto kraji čerpal Hofer náměty pro svá díla. Josef Hofer pomáhal při vzniku nové Církve československé a byl prvním knězem v republice, který se oženil. Roku 1920 se Hofer s katolickou církví nadobro rozešel. Josef Hofer zemřel roku 1947 v Luhačovicích. Josef Hofer napsal díla Bohyně na Žitkové, Povídky z Kopanic nebo Kopaničářské povídky.

Mons. Antonín Breitenbacher (1874–1937)

Narodil se v Jarošově. Na naše gymnázium začal chodit již v prvním školním roce 1884/85. Primu až tercii navštěvoval spolu se starším bratrem, který přestoupil po roce studia německého gymnázia. Breitenbacherovým spolužákem z ročníku byl významný český lékař MUDr. Ctibor Bezděk. Obzvláštní úctu choval Breitenbacher k řediteli gymnázia Josefu Lošťákovi, který jej v primě a sekundě učil matematiku. Studentem byl Antonín Breitenbacher spíše průměrným. Odmaturoval roku 1892 a za čtyři roky přijal kněžské svěcení. Vyučoval na kroměřížském arcibiskupském gymnáziu. Od roku 1915 až do své smrti byl knihovníkem zámecké knihovny arcibiskupského zámku v Kroměříži a od roku 1921 působil i jako arcibiskupský archivář. Největší zásluhou P. Antonína Breitenbachera je soupis arcibiskupské obrazárny a jiných sbírek a též soupis hudebního archivu, ve kterém objevil a zhodnotil Pavla Josefa Vejvanovského. Antonín Breitenbacher zemřel roku 1937.

P. Bohumír Bunža (1877–1950)

P. Bunža pocházel ze Bzence. Maturoval roku 1896, o pět let později byl po studiích teologie vysvěcen arcibiskupem Kohnem na kněze. Působil jako kaplan ve Strání a potom ve Vyškově. Roku 1912 byl jmenován dómským vikářem v Olomouci, v roce 1918 se vrátil do Vyškova jako farář. Od roku 1937 byl dokonce vyškovským děkanem (církvní hodnostář, který má na starosti správu děkanátu – obvodu, v němž se nachází více farností). P. Bohumír Bunža byl znám péčí o chudé, staré a opuštěné, věnoval se regionální historii a zastával ve Vyškově funkci místostarosty. Po dlouhá léta P. Bunža předsedal Jednotě katolického duchovenstva olomoucké arcidiecéze. Byl blízkým spolupracovníkem Mons. Jana Šrámka (kněz a politik, londýnský exilový premiér). Několik Bunžových příbuzných bylo členy lidové strany. Roku 1949 byl Bohumír Bunža zatčen. Byl převezen k výslechům do Olomouce a pak na Pankrác. Byl vyšetřován v souvislosti s případem kněžské nemocenské pojišťovny Alois Čáp a spol. V něm bylo roku 1951 odsouzeno 10 kněží. P. Bunža ale zemřel po tvrdých nočních výsleších již 17. 10. 1950 v pankrácké vězeňské nemocnici.

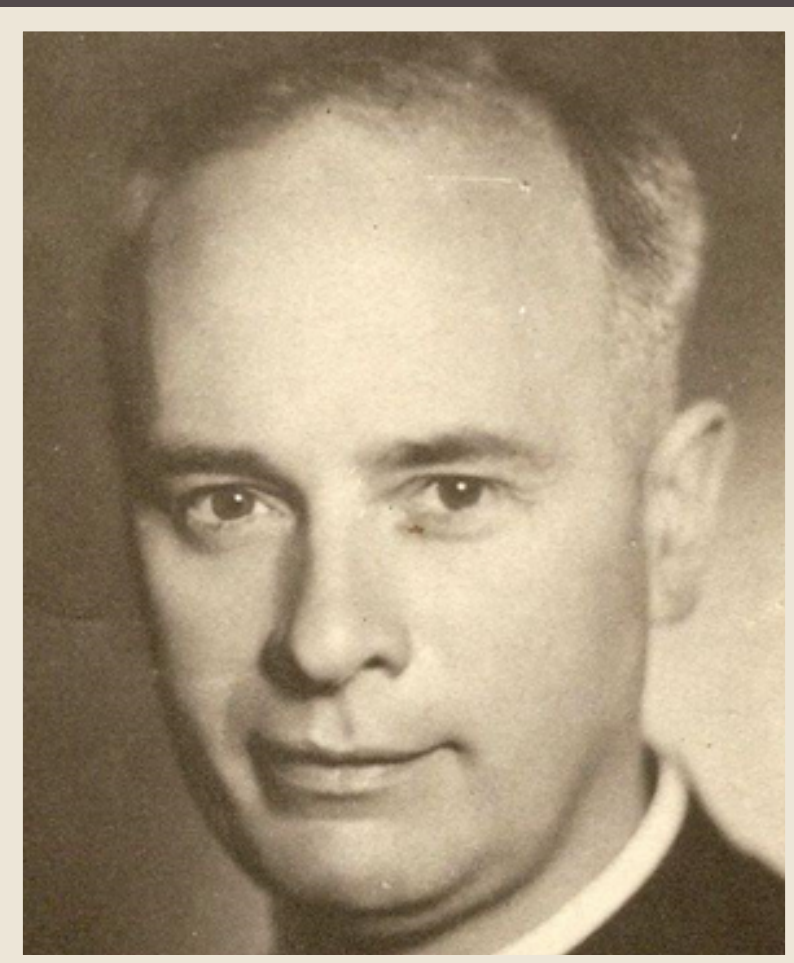
Jeho Excelence Josef Karel Matocha (1888–1961)

Na začátku jsem zmínil, že u nás po jeden rok studoval i budoucí arcibiskup. Byl jím právě P. Josef Karel Matocha. Narodil se roku 1888 v Pitíně. Studovat u nás začal roku 1900. Bydlel tehdy v ulici Na Splávku u vdovy Františky Zelnitiusové. Po roce odešel do arcibiskupského chlapeckého semináře v Kroměříži, který spojoval gymnázium s internátem. Na kněze byl vysvěcen v roce 1914 v Říme, kde i studoval. Během první světové války působil v několika farnostech a jako duchovní ve vojenské nemocnici. Po válce začala jeho kariéra vysokoškolského profesora. Dvakrát byl děkanem olomoucké teologické fakulty. V březnu 1948 byl papežem Piem XII. jmenován arcibiskupem olomouckým. Josef Matocha byl ale označen Státní bezpečností za imperialistického agenta a od roku 1950 byl držen v internaci ve své rezidenci. Byl neustále hlídán zaměstnancem StB, nesměl číst noviny ani poslouchat rozhlas, měl vypnutý telefon a dostával cenzurovanou poštu. Za jedenáct let internace ho navštívil lékař jenom jednou. Holič k němu směl pouze dva roky, poté mu to bylo zakázáno a dále ve službě holiče pokračoval policista. Matocha odmítal spolupracovat s StB, a tak mu byl upírán zpovědník. Když přišel, musel se arcibiskup zpovídat nahlas a česky, ne latinsky. Josef Karel Matocha zemřel roku 1961. Komunisté poté znemožňovali obsazení úřadu arcibiskupa. Roku 1999 byl Matocha in memoriam vyznamenán Řádem T. G. Masaryka I. třídy.

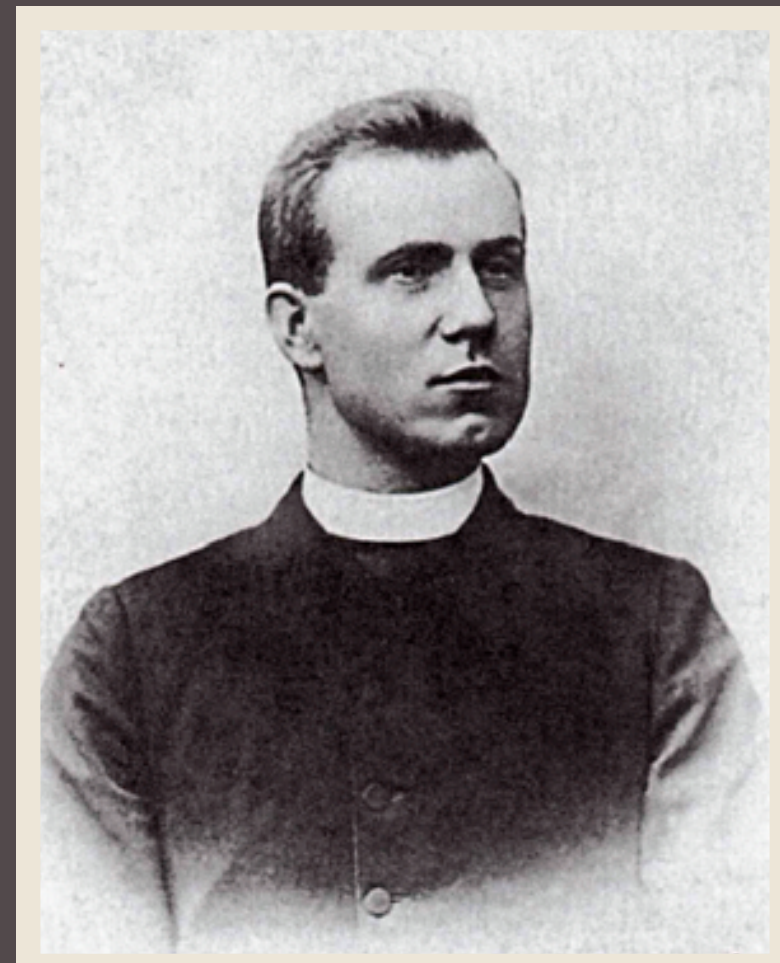
Doufám, že tyto medailonky kněží, kteří studovali na našem gymnáziu, rozšířily vaše povědomí o významných absolventech či studentech našeho gymnázia. Snad ve vás i trochu podpořily hrdost na naši školu, již studovalo mnoho zajímavých a významných osobností. Jsem rád, že jsem mohl tyto osobnosti připomenout a doufám, že pro vás byl tento článek přínosný.

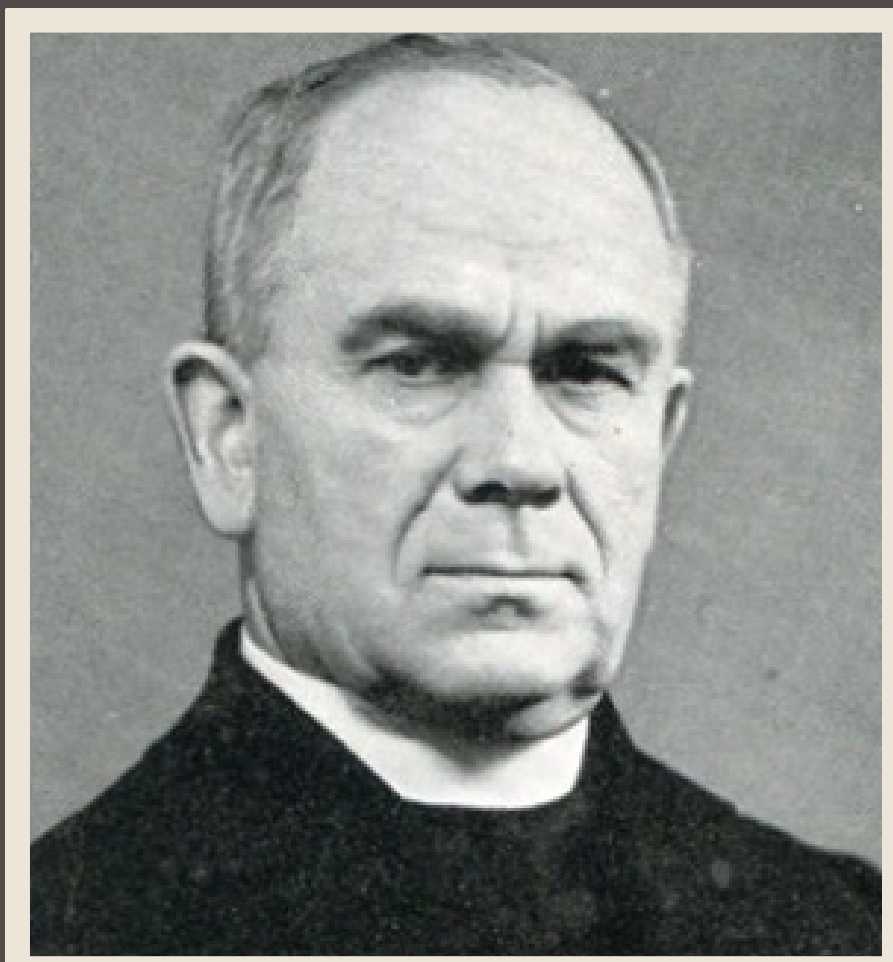
**František Prokop
Šimek**

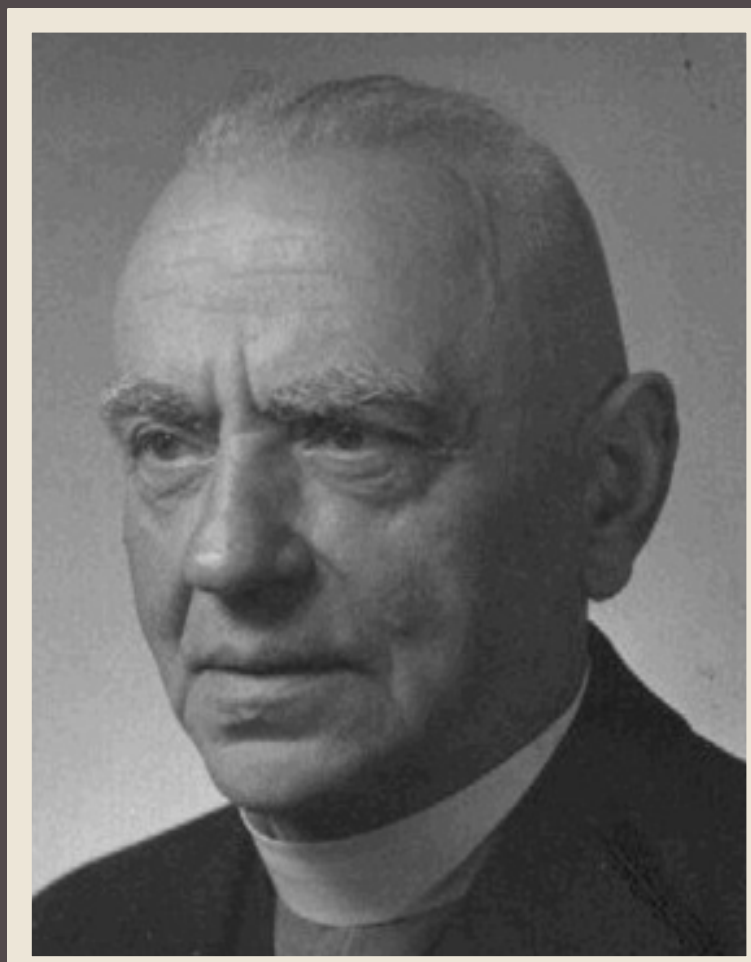
**Služebník Boží Mons.
Antonín Šuránek**

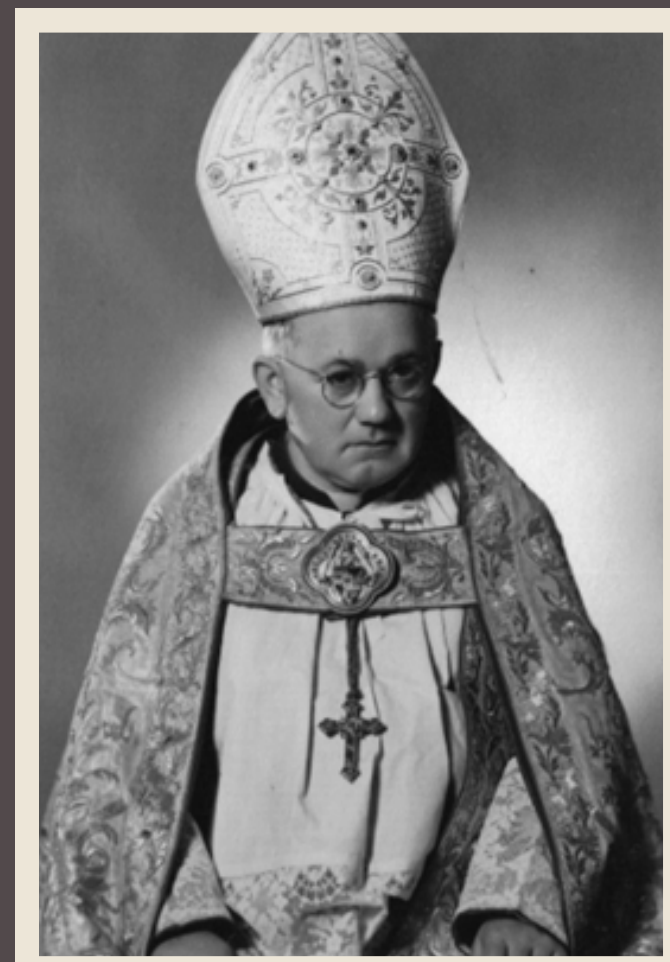
Josef Hofer

**Mons. Antonín
Breitenbacher**

P. Bohumír Bunža

**Josef Karel Matocha,
arcibiskup olomoucký**

Zdroje:

cs.wikipedia.org

ustrcr.cz

irozhlaz.cz

Bakalářská práce Lucie Blahové: Obraz života obyvatel Moravských Kopanic v díle katolického kněze Josefa Hofera.

Jindřich Zdeněk Charouz: Zůstává mi však milost Boží. Život a internace biskupa-vyznavače Josefa Karla Matochy (1888–1961)

Disertační práce Kryštofa Kouřila: Muž v pozadí. Životní příběh arcibiskupského archiváře Antonína Breitenbachera (1874–1937) ve světle jeho deníků.

Zdroje obrázků:

cs.wikipedia.org

pravoslavi-prerov.hys.cz

ado.cz

Jiří Tillich

TVORBA!

STÍNÝ MINULOSTI

Krutá Natálie

2. nemůžu na to zapomenout. Je to příliš matoucí

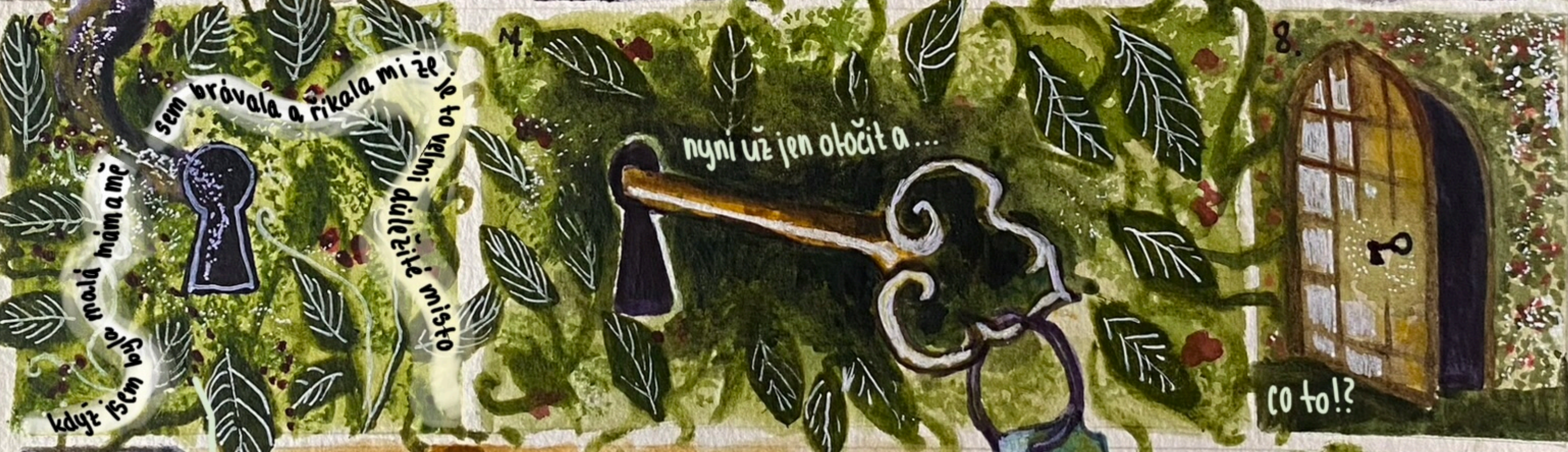
3. možná už je načase tu krabici po mámě otevřít...

4. jsou tady jen nějaké knoflíky, dopisy a... klíč!

5. mám takový zvláštní pocit... pocit jakoby bych věděla kam ten klíč patří

6. sem brávala a říkala mi že je to velmi důležité místo

7. nyní už jen oložit a...

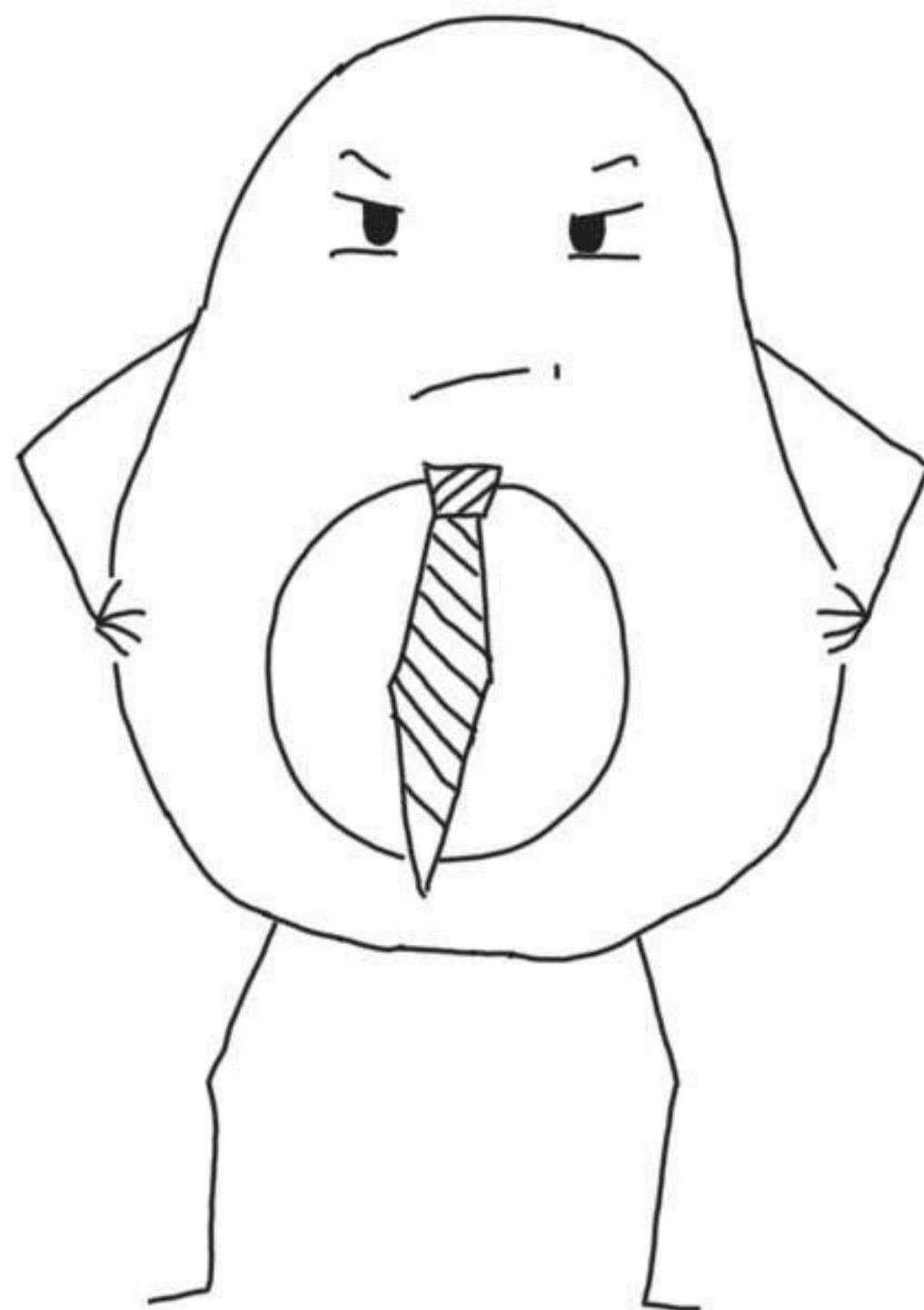
8. co to!?

9. za normálních okolností bych dál něšla, ale bylo to v máminých věcech ta by mě přece nevystavila něčemu nebezpečnému...

jedině jak to můžu zjistit je, že půjdu dál...

Better call
ADVOKÁDO

77-AVO-CADO

Vilém Brzica

Mají hudební videoklipy stále sílu?

Za posledních pár let se způsob, jakým lidé poslouchají hudbu, významně změnil. S příchodem aplikací, jako je Spotify, Apple Music, SoundCloud nebo YouTube Music, se z audiovizuálního zážitku, kterým byl poslech písniček dřív, tedy na televizi nebo na YouTube, stal zážitek čistě auditivní. Navíc se také z hudby stal pro spoustu lidí spíš podkres, “šum do pozadí”, který si pouští, jen když pracují, uklízí, jedou někam autem atd. Vlivem těchto změn se postupně dříve obrovský fenomén, jímž byly videoklipy, pozvolna vytrácel. Názorným příkladem tohoto trendu je Beyoncé, jejíž videoklipy byly nedílnou součástí její tvorby (viz oficiální videoklip písničky Single Ladies, které má na YouTube přes 1 mld. zhlédnutí) – která ale nevydala videoklip ani k jedné písničce ze svých dvou nejnovějších alb.

Nedá se ale popřít fakt, že hudební klipy dodávají poslechu určitý vizuální kontext, který písnička sama o sobě nemá. Ať už jsou to specifické prvky, například barvy či choreografie, nebo kinematografie celkově, videoklipy dodávají písničce specifickou náladu, “vibe”, který může celkový dojem z písničky výrazně ovlivnit. Přesně tuto funkci zastává klip písničky Leave the Door Open od Bruna Marse. Sama o sobě je hezká, ale jednoduše se poslouchá líp, když člověk vidí ty dobře naladěné hudebníky, jak si ve zlatě osvětleném studiu hrají a zpívají.

K některým písničkám jejich příslušné videoklipy i přímo patří. Domnívám se, že si málo kdo při pomyšlení na Roar od Katy Perry nepředstaví korunu z listí

a špatně naanimovaného tygra. To stejné platí pro bourací kouli v klipu písničky Wrecking Ball od Miley Cyrus, která v roce 2013 šokovala celý internet, lehce přexponované odlesky slunce v Burn od Ellie Goulding nebo krásný monochromatický klip All of Me od Johna Legendy. Další neodmyslitelnou součástí hudby je tanec – a přesně ten je ve spoustě videoklipů ústředním motivem. Fenomenální choreografie v písničce Billy Jean od Michaela Jacksona, ikonický tanec Gangnam Style, čisté charisma pohybů Bruna Marse v That's What I Like nebo i taneček Ricka Astleyho v písničce Never Gonna Give You Up jsou i dnes naprostou kulturní senzací, která by bez videoklipů nikdy nevznikla. Protipólem k tomu je Drake v klipu Hotline Bling, jehož taneční styl byl v komentářích na YouTube nazván “styl průměrného táty tancujícího u grilu”, ale který nám zato díky tomuto videu dal fantastické internetové vtipy, jež se užívají doteď’.

V neposlední řadě obohacují videoklipy hudbu o příběhy. Ve většině se příběh do určité míry kombinuje právě s tancem, tak je to například u People Like Us od Kelly Clarkson, kterou od svých asi pěti let, kdy vyšla, poslouchám zásadně s klipem puštěným. Jsou ale i písničky, ve kterých je příběh to hlavní a to jediné, o co jde, což je naopak typické pro kapelu Twenty One Pilots. Příběh o Clancy, který začal videoklipem písničky Heavydirtysoul z roku 2017 a pokračoval skrz další alba až do dvanáctého září tohoto roku, kdy se sága písničkou Intentions oficiálně uzavřela, vytvořil mezi všemi fanoušky této skupiny obrovské pouto. A zdálo by se, že jsou příběhy z videoklipů triviální a nedůležité, ale počet lidí, které konec třeba jen tohoto jediného příběhu dojal, nasvědčuje opaku. (Ano, tento odstavec je mé osobně zaujaté doporučení. Ty, kteří četli hudební rubriku, to nepřekvapí.)

A samozřejmě není nic špatného na tom, pustit si písničku jen tak do pozadí, ale mám dojem, že spousta lidí, kteří se na videoklipy nedívají vůbec nikdy, neví, o co přichází. Na spoustě z těch videí se totiž podílí neskutečně kreativní lidé – choreografové, scénáristé, herci, ale i kostýmeři nebo osvětlovači společně vytváří častokrát opravdu nádherné kinematografické kousky speciálně k tomu, aby posluchačům zpříjemnili zážitek a předali něco dál, ať už dobrou taneční sestavu nebo inspirativní filozofickou myšlenku. Videoklipy jsou totiž forma umění jako každá jiná. A umění má sílu vždycky.

„observe“

Výhled z okna
nabízí nám skrz clonu
škálu počasí

lidé jako podzimní listí

Jeden chybný krok
rok mění nepřítele
„Dáš si skleničku?“

Imaginární přítel

Objetí vánku
klidné místo v bouři
mluvení ke zdi

Vzduch

Oceán souše
prázdné muzejní patro
mongolské pláně

proces zapomínání

Vlak již zrychluje
prchavé odrazy skel
prázdná stanice

komorebi

Snaha

Naučila jsem svou matku

Emocím

A(le) naučila jsem jim

I tebe?

Není v tom nejlepší

Ale

Snaží se

Budu jí to věřit

To tobě nevěřím

-

A přesto mi na tobě víc záleží

Kateřina Odložilíková

Miro a Kaya

Ona byla zemí
a on byl ostrovem
Mezi nimi moře
smrtným příkopem

Ona byla rybou
a on byl holubem
Mezi nimi voda
skleněným zrcadlem

Ona byla dívkou
a on byl šohajem
Mezi nimi láska
navěky žalářem

Ona byla skálou
a on byl propastí
Neslyšeli křik těch
co spadli do pasti

Ona byla městem
a on byl vesnicí
Však co jim zbylo jen
oči plakající

Vojtěch Večerka

Kvetoucí narcisy

Zapomeň na ně a myslí na sebe
myslí jen na život nemyslí na nebe
knihy se chop a vytrhni stránku
odvahu máš-li neboj se spánku
Otevři dveře a otevři srdce své
jakmile zemřeš stejně už není tvé
tak dokud plícemi vzduch ještě vdechuješ
rozdej je všem co jen trochu miluješ
Piš knihy povídky piš taky básně
ani se nestarej jestlipak krásně
jen polož do ohně žezlo své ze zlata
na konci bude z něj pro Zemi výplata
Řekni jen to co chceš a nahlas to řekni
před tím kdo nechápe nikdy neklekni

Vojtěch Večerka

Holka

Dlouhé vlasy, zvučný smích,
nové šaty, růží líce,
oči jasné jako svíce,
nejkrásnější je to hřích;

Horké kulmy, náušnice,
chlást a tanec, dlouhé noci,
ten báječný, divný pocit,
rudé rty, bolavé plíce -

Jak kvítko se rozevřela;
cigarety, prošlé šmínky,
tvářenka a ostré linky,
malá postel, nahá těla

Ruku v ruce po ulicích,
vprostřed cesty, bez rozumu,
višně, mráz a láhev rumu,
bez kabátu, v rukavicích;

A když pomyslím na ty její
oči jako z krasohledu,
nemilovat nedovedu
a ani si to nepřěji

Barbora Kaňovská

Želvičce

Brečíš

Jako

Želva

Ale můžeš si za to

tak trochu

Sama

Protože

proč jsi nebrečela

když jsi měla?

Kateřina Odložilíková

Deset večer

Vidím tě v listech jinanu
zelených listech zakrývajících okno pokoje
a v obrazech zamlčené historie
kde se tyčí v plamenech
ta skromná touha po svobodě
za kterou padlo tolik statečných
a pravdě která vlastně ani nevím
jestli ještě vůbec existuje
viděl ji někdo
kromě mě a tebe?
já věřím

Vojtěch Večerka

přidej se
do redakce

TRUNK

PÍŠEŠ? KRESLÍŠ? TVOŘÍŠ?

Napiš nám na ig a přijď
se nezávazně podívat na schůzku.
Rádi tě tam uvidíme!

ig: trunk_guh

Tiráž

šéfredaktor: Vojtěch Večerka

grafika, sazba, úvodní obrázek: Aneta Šleglová

editorka tvorby: Emma Révay

redaktoři: Barbora Kaňovská, Milan Andrýsek,
Tomáš Peterek, Sabina Petrů, Jiří Tillich, Vilém
Brzica, Natálie Krutá, Veronika Blahová, komorebi

odpovědný redaktor: Jaroslav Březina

pomocná grafika: Natálie Krutá

korektury: Barbora Kaňovská

T R U Ň K

vydáváný od roku 2007